ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Reynolds_Alastair-Ukryt.pdb

PDB Name: Reynolds Alastair Barry-Úkryt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.7.2007
Modification Date: 19.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Úkryt

První část

Hranice mezi krásou a hrůzou je velice tenká, uvažoval Merlin. Rozhodně to platilo v případě Cesty. Bylo sice lákavé říkat si, že to, co vidí za okny kutru, je jenom fata morgana, ale vždycky nastal okamžik, kdy záhadný artefakt známý jako syrinx začal v kovovém postroji příst a vibrovat. Nějakým způsobem cítil blízkost Cesty a nemohl se dočkat, až vykoná funkci, pro niž byl zkonstruován.
Vypadalo to, že to dělá starosti všem kromě Sayaky.
"Krasnikov," řekla. To neznámé slovo vyznělo z jejích úst jako nadávka.
Byla nejmladší a nejbystřejší ze čtyř žáků, kteří souhlasili s tím, že Merlina na této exkurzi doprovodí. Zpočátku ji ostatní v Merlinově nepočetné družině vítali a rádi poslouchali její teorie o věcech souvisejících s Cestou a záhadnými Staviteli cesty. Ale ve stísněných prostorách kutru její kouzlo pozoruhodně rychle ztratilo lesk.
"Krasnikov?" zopakoval Merlin. "Je mi líto, ale to neříká nic ani mně." Díval se, jak ostatní protáhli obličeje. "Budeš nás muset poučit, Sayako."
"Krasnikov byl…," odmlčela se. "Myslím, že člověk - před desítkami kilolet, dávno před Staviteli cesty, dokonce ještě před Rozkvětem. Napadlo ho, jak se pohybovat rychleji než světlo a nepotřebovat k tomu červí díry ani tachyony."
"To nemůže fungovat, Sayako," ozval se vytáhlý mladík s mastnou kšticí, který se jmenoval Weaver. "Nemůžeš se pohybovat rychleji než světlo, pokud nemanipuluješ s hmotou, která má negativní energetickou hustotu."
"No a co, Weavere? Myslíš, že Stavitelé cest by si z toho dělali hlavu?"
Merlin se usmál. Potíž se Sayakou byla v tom, že když přišla s nějakým argumentem, skoro vždycky byl přesvědčivý.
"Ale Cesta ve skutečnosti neumožňuje cestovat rychleji než světlo," namítl jeden z ostatních. "Alespoň podle toho, co víme."
"Samozřejmě. Já říkám jenom to, že Síť možná byla pokus vytvořit soustavu Krasnikovových trubic, která nedopadla přesně tak, jak to budovatelé zamýšleli."
"Hm," řekl Merlin. "A co přesně je Krasnikovova trubice?"
"Modifikovaný časoprostor ve tvaru trubice, která měří od jednoho konce na druhý světelné roky. Jako jedna větev Sítě. Smyslem bylo umožnit cestování do jiných hvězdných soustav a zpátky v libovolně krátkém objektivním čase."
"Jako červí díra?" zeptal se Weaver.
"Ne; matematická formulace je úplně jiná." Povzdechla si a pohledem vyhledala u Merlina morální podporu. Kývl na ni, aby pokračovala. Věděl, že její odcizování od ostatních již reálně překonalo bod, odkud není návratu. "Ale musí v tom být nějaký háček. Je jasné, že dvě sousední Krasnikovovy trubice, které se táhnou opačným směrem, narušují kauzalitu. Je možné, že když k tomu došlo…"
"Získali něco, jako je Síť?"
Sayaca kývla na Merlina.
"Nikoli nehybnou trubici restrukturalizovaného časoprostoru, ale řítící se sloup, pohybující se zlomek pod rychlostí světla. Lodě by mohly vklouznout do cesty, překonat mezihvězdný prostor s obrovským faktorem tau a pak na druhém konci okamžitě zpomalit jednoduše tím, že proud opustí."
"To je všechno hrozně působivé," prohlásil Weaver. "Ale když jsi takový odborník, proč nám nemůžeš říct, co je třeba udělat, aby syrinx fungovala tak, jak má?"
"I kdybych to udělala, stejně byste tomu nerozuměli," řekla Sayaca.
Merlin se právě chystal zasáhnout - jedna věc byla napětí a něco jiného byla hádka, tu na palubě kutru tolerovat nemohl - když vtom ho zachránila jeho rukavice. Začala ho šimrat na hřbetě ruky a ohlašovat tak soukromý hovor z mateřské lodi. S úlevou se vyvlékl ze zádržného postroje a odplul od čtveřice mladíků a dívek. "Hned jsem zpátky," řekl. "Buďte tak hodní a zkuste se neuškrtit."
Kutr byl štíhlé plavidlo, dlouhé jen čtyřicet metrů, a tak bylo docela normální, že za čtyři dny, co byli pryč z Hvězdného hrdla, byla nálada silně podrážděná. Nervozita byla cítit i ve vzduchu, tak prosyceném feromony mládí, jak si to z poslední cesty nepamatoval. Mladíci a dívky stárli; již to nebyli jeho slepí, oddaní stoupenci.
Protlačil se kolem syringy. Vězela v kovovém závěsu, podélnou osou rovnoběžná s osou lodi. Kuželovité zařízení bylo staré desítky tisíc let, ale jeho matně černý povrch byl dokonale nedotčený. A také pořád předlo; jako dobře nakrmená

kočka. Reagovalo tím víc, čím blíž byli k Cestě. Chtělo se dostat na svobodu a jeho přání se mu mělo brzy splnit - alespoň v to Merlin doufal.
Starší samozřejmě nebudou mít radost.
Za syringou byl úzký průchod s průhlednými stěnami, který vedl zpátky do Merlinovy kajuty. Několika odrazy se dostal do chodby. Po čtyřech dnech adaptace už se cítil ve stavu beztíže dobře. Výhled byl nepopiratelně působivý; jako vždy se přistihl, že zpomalil, aby se jím mohl pokochat.
Hvězdy se mačkaly vpředu, posunuté ze své skutečné polohy a díky aberaci vyvolané pohybem kutru obdařené jiným odstínem a jasem. Pohybovali se devíti desetinami rychlosti světla. Na pozadí tohoto deformovaného hvězdného pole - daleko stranou - byla obrovská sběroloď, Hvězdné hrdlo, která byla pro Merlinovu posádku domovem. Sběroloď byla příliš daleko na to, aby byla pozorovatelná víc než jako špička žhavého modrého světla ukazující k zádi, jako hvězda, kterou někdo z nedbalosti rozmazal. Přesto byli uvnitř Hvězdného hrdla kromě čtveřice, jež byla s ním, všichni ostatní lidé, které znal.
A pak tam byla Cesta.
Nacházela se v opačné hemisféře oblohy a táhla se směrem dopředu i dozadu do nekonečna. Bylo to, jako by letěli kolem nějakého přízračného potrubí - potrubí silného deset tisíc kilometrů a dlouhého tisíce světelných let. Slabě mihotala - blikala, jak na jejím povrchu anihilovaly maličké částečky kosmického smetí. Většinu těchto srážek měly na svědomí prachové vločky, které měly vůči klidové soustavě místních hvězd zbytkovou rychlost jen několik kilometrů za sekundu, a tak to vypadalo, jako by se tyto prchavé záblesky míhaly kolem rychlostí, jež škubala očima. Nebylo to tedy jen potrubí - bylo to skleněné potrubí plné blikající tekutiny, která proudila děsivou rychlostí.
A oni možná už brzy odhalí ztracené poznání, jak se v něm svézt.
Vpadl do kajuty a uviděl na komunikačním panelu tvář svého bratra. Nebyli sice dvojčata - Gallinule byl o rok mladší - ale i tak si byli pozoruhodně podobní. Skoro měl pocit, jako by se díval do zrcadla.
"Co je?" zeptal se Merlin.
"Obávám se, že potíže."
"Nech mě hádat. Má to něco společného s Quailem."
"No, řekněme, že kapitán není zrovna nadšený. Nejdřív si vezmeš bez dovolení syringu, potom kutr - a k dovršení všeho máš kuráž se nevrátit, když ti to ten starý parchant nařídí." Obličej na obrazovce se snažil neusmívat se, ale Merlin na něm poznal nevyslovené uznání. "Ale to není ta věc, o kterou jde. Když říkám potíže, myslím potíže pro nás všechny. Quail chce, aby se všichni starší sešli v osm hodin v jeho zasedací místnosti."
Nejvyšší čas odhodit syringu a vrátit se na Hvězdné hrdlo, napadlo Merlina. Nebyla to tak dobrá varianta jako mít čas na uskutečnění komplexních testů, ale i tak to bylo zatraceně lákavé. Nabízelo se to skoro až podezřele.
"Neslyšel jsem, že by na obzoru byla nějaká krize."
"Já taky ne, a právě to mi dělá starosti. Je to něco, s čím jsme nepočítali."
"Že by nás Schránkaři nenápadně doháněli? Čekám, že v době, kdy se ocitnou na dostřel, budu už příjemně senilní."
"Prosím tě, hlavně tam přijď. Jinak budeme oba v maléru."
Merlin se usmál. "A na co jiného jsou starší bratři?"

Dlouhá, oválná zasedací místnost se nacházela stovky metrů uvnitř pancéřovaného trupu Hvězdného hrdla. Stěny pokryté freskami vyvedenými do bohatých detailů obklopovaly posvátný mahagonový stůl, jehož původ sahal do dávných dob. Tak jako konce stolu byly již prověšené věkem, fresku čas ztmavil a zbarvil dohněda. V jednom koutě toto historické umělecké dílo pomalu restauroval pomocník, se strojovou vytrvalostí postupoval od jednoho výjevu konfliktu k dalšímu a zjasňoval odstíny, zvýrazňoval tahy štětce, které se stářím slily.
Merlin se kolem nízkého stroje protáhl.
"Máš zpoždění," řekl Quail, který již seděl. "Co tvůj výlet, byl plodný?" Merlin si začal formulovat odpověď, ale Quail již znovu spustil. "Dobrá. Posaď se. Můžeš považovat za velice špatné znamení, že mi nijak zvlášť nezáleží na tom, abych tě pokáral."
Merlin beze slova došel ke svému křeslu a klesl do něho.
Co mohlo být tak vážné?
Kromě vychrtlého kapitána, jehož kůže byla šedá, se v místnosti shromáždilo patnáct lodních starších. Až na Merlina měli všichni na sobě kompletní slavnostní oděv, medaile a odznaky postavení vystavené na odiv. Toto byla Rada: nejvyšší rozhodovací orgán lodi s výjimkou samotného Quaila. Jeden starší za tucet podstarších a jeden podstarší za zhruba stovku členů posádky. Těchto patnáct lidí zastupovalo necelých patnáct tisíc ostatních, kteří pracovali, odpočívali nebo spali jinde v obrovských prostorách sběrolodě. A většina jejich práce souvisela s péčí o dvě stě tisíc lidí v hibernaci, zmrazených uprchlíků z desítek hvězdných soustav. Břímě odpovědnosti bylo těžké; obzvlášť když se sběroloď po staletí nesetkala s jiným lidským plavidlem. Nikdo se nestal starším jen tak a všichni přítomní - včetně Merlina - si právo zasedat s Quailem vysloužili. Dokonce i jeho nepřátelé v Radě, pomyslel si Merlin. Jako například Pauraque. Byla to chladně přitažlivá žena, která nosila černou tuniku s naškrobeným límcem, který stejně jako manžety lemovaly složité černé filigrány. Jak klepala prsty o staré dřevo stolu, černé kroužky o sebe cinkaly.
"Merline," řekla.
"Pauraque. Jak se máš?"
Probodla ho jedovatým pohledem. "Říká se, že sis bez výslovného povolení Komise rady pro výzkum Cesty vzal jednu z našich dvou posledních syring." Merlin otevřel ústa, ale Pauraque rázně zavrtěla hlavou. "Ne; ať tě ani nenapadne, že se z toho pokusíš nějak vykličkovat. Postarám se o to, aby se to už nikdy neopakovalo. Ještě štěstí, že tentokrát jsi tu věc přivezl zpátky nepoškozenou… nebo ne?"

Usmál se. "Nepřivezl jsem ji zpátky vůbec. Zůstala venku a blíží se k Cestě." Ukázal Pauraque displej na hřbetě rukavice. "Posadil jsem ji na automatickou sondu."
"Jestli ji zničíš…" Pauraque očima vyhledala podporu u zkormoucených tváří kolem sebe. "Postavíme tě před válečný soud, Merline… anebo ještě hůř. Všichni vědí, že zkoumáš syringu jenom proto, aby ses mohl pustit do nějakého svého absurdního podniku…"
Quail zakašlal. "Merlinovy aktivity můžeme probrat později, Pauraque. Až se dozvíte, co mám na srdci, možná nebudou vypadat tak naléhavě." Teď, když si starý muž získal jejich pozornost, ztišil hlas, až z něj zůstal sotva šepot. "Obávám se, že přináším výrazně špatné zprávy."
To tedy budou muset být, pomyslel si Merlin.
"Po celou dobu, kam sahá paměť některých z nás," navázal Quail, "formuje naše životy jedna ústřední skutečnost. Vždy, když se podíváme za sebe, tam, odkud jsme přilétli, víme, že oni tam někde za námi jsou. Podle posledního odhadu třicet světelných let daleko, ale vytrvale se přibližují, zhruba o jeden rok za každých pět let lodního času. Za půldruhého století se dostaneme na dostřel jejich zbraní." Quail gestem ukázal na fresku, k jedné obzvlášť divoké scéně, která ukazovala bojující lodě nad planetou zachvácenou plameny. "Nebude to příjemné. V nejlepším případě se nám může podařit zlikvidovat jim jeden nebo dva prvky roje, než nás vyřídí. Přesto s touto situací žijeme a v některých dnech na ni ani nepomyslíme, protože prostě leží tak daleko v naší budoucnosti. Ti nejmladší z nás se toho možná dožijí, ale já mezi nimi určitě nebudu. A samozřejmě si hýčkáme naději, že nám zítřek ukáže únikovou cestu, kterou dnes ještě nevidíme. Možná lepší zbraně - nebo nějaký nový fyzikální objev, který nám umožní vyždímat z našich motorů o něco větší výkon, abychom mohli nepříteli uletět."
Naprosto správně. Taková byla situace, jak ji znali léta. Byla to realita, která stejně dlouho prostupovala každou hodinu jejich bdění. O Schránkařích se mnoho nevědělo kromě toho, že jsou to nemilosrdní mimozemští kyborgové z oblastí někde v blízkosti centra Galaxie. Zdálo se, že jejich jediným cílem je vyhlazení lidstva ze všech pozic, které se mu od Rozkvětu podařilo obsadit. Tento cíl realizovali s ledovým klidem ve válce, která trvala již mnoho kilolet.
Quail se napil vody, než pokračoval. "Nyní vám musím odhalit znepokojující nový objev."
Nad stolem se rozsvítily hvězdy: nejdřív stovky, potom tisíce, utkané do krajkových vzorů jako prameny mořských chaluh. Dívali se na mapu místního hvězdného okolí - několik set let oběma směry - které jako modrý laser protínala linie Cesty. Byla na ní vyznačena poloha sběrolodi v sousedství Cesty a rovněž roje nepřátelských lodí, jenž ji sledoval.
A pak se daleko vpředu, rovněž v blízkosti Cesty, objevila světlá šmouha.
"To je ten znepokojivý objev," prohlásil Quail.
"Neutrinové zdroje?" zeptal se Merlin Snažil se ze všech sil přesvědčit přítomné, že jeho pozornost není rozpolcena mezi dvě ohniska.
"Celý chumel neutrinových zdrojů v naší dráze, přibližně osm set světelných let před námi. Podle údajů spektroskopů jsou víceméně nehybné vůči místnímu hvězdnému okolí. To znamená, že se nejedná o roj, který by se nás snažil dolétnout zepředu - ale tím bohužel dobré zprávy končí."
"Schránkaři?" řekl Gallinule.
"Nepochybně ano. Nabízí se možnost, že míříme přímo k nějakému významnému operačnímu seskupení, stovkám lodí, ekvivalentu některé z našich mateřských základen nebo halových továren. Je prakticky jisté, že toto seskupení je po zuby ozbrojené a nehodlá nás nechat proklouznout, aniž by na nás zaútočilo. Zkrátka prcháme od jednoho roje k druhému, který je náhodou ještě větší."
Zavládlo ticho, jak se starší - včetně Merlina - se zprávou vyrovnávali.
"Takže je to jasné," promluvil jiný starší, bělovousý a holohlavý Crombec, který vedl válečné kursy. "Nemáme jinou možnost než se odklonit ze současné dráhy."
"Takticky riskantní," poznamenal Gallinule.
Crombec si promnul oči, zarudlé únavou. Zřejmě byl už dlouho vzhůru - pravděpodobně byl v této věci zasvěcený déle než ostatní a zápasil s možnostmi. "Jistě. Ale co jiného můžeme udělat?"
"Něco by se našlo," řekl Merlin. Když promluvil, všiml si, že se stavové hlášení na jeho rukavici změnilo; čidla rozmístěná kolem syringy konečně zaznamenala nějakou aktivitu. Vzhledem k tomu, co se chystal obhajovat, to bylo ironické. "Intenzivní program zaměřený na zesplavnění Cesty. I kdybychom nám vepředu přichystali léčku, k lodi, která pohybuje Cestou, se Schránkaři nedostanou."
Pauraque se ušklíbla. "A skutečnost, že nejlepší mozky Kohorty se s tímto problémem potýkají kiloroky, tvůj optimismus nijak nenahlodává?"
"Říkám jen to, že bychom měli vyšší šanci než nulovou."
"A když už budeme v tom, mohli bychom najít tu tvou superzbraň, ne?"
Quail znovu zvýšil hlas. "Vlastně je ještě jedna možnost," řekl. "Možnost, na kterou jsem ještě neupozornil. Podívejte se na mapu, prosím."

Quail doplnil novou hvězdu, která předtím zobrazena nebyla. Ležela přímo před nimi; jen několik desítek světelných let od jejich momentální polohy. Jak pohnuli hlavou, aby určili paralaxu, všichni uviděli, že hvězda je téměř v jedné řadě s Cestou.
"Máme naději," prohlásil. "Malou, ale mnohem lepší než nic. Tato soustava má malou rodinu planet; několik skalnatých a plynového obra s měsíci. Nejeví známky lidské přítomnosti. To místo není prakticky ničím zajímavé. Přesto Cesta prochází přímo soustavou. Možná je to náhoda… anebo je možné, že Stavitelé cesty chtěli tento svět začlenit do své sítě."

Merlin pokýval hlavou. Síť sice byla obrovská, ale i tak propojovala jen asi deset milionů hvězd v celé Galaxii. Deset milionů vypadalo jako obrovské číslo, ale znamenalo to, že na každou hvězdu v Síti připadá čtyřicet tisíc takových, které jsou dosažitelné pouze konvenčními prostředky…
"Jak je daleko?"
Quail odpověděl: "Bez změny trajektorie k ní doletíme za několik desetiletí světového času bez ohledu na to, co teď uděláme. Můj návrh je tento. Zabrzděme, zastavme v soustavě a zakopejme se. Pořád budeme mít třicet let, než Schránkaři dorazí. To by nám mělo poskytnout čas, abychom našli nejlepší úkryty a zamaskovali se tak dobře, aby nás nezachytili."
"Budou nás hledat," poznamenal Crombec.
"Možná ne." Udělal gesto rukama: sepnul je a pak je pomalu odtáhl od sebe. "Můžeme Hvězdné hrdlo rozdělit na dvě části. Jedna bude pokračovat v pohybu naší současnou rychlostí, s výtokem namířeným dozadu ke Schránkařům. Druhá, menší část prudce zbrzdí - ale její záření bude namířeno od mimozemšťanů. Můžeme směr proudu vyladit, aby jej nezahlédl ani roj před námi."
"To je… ambiciózní," řekl Merlin. Ruku krytou rukavicí měl teď pod stolem, protože nechtěl, aby někdo zahlédl špatnou zprávu, která se na ní ukazovala. "Jestli je schovávání váš styl."
"Není to ničí styl… jenom jediná racionální naděje." Quail se rozhlédl po místnosti. Vypadal starší a chatrnější, než by měl kapitán být; pod lícními kostmi měl vyryté obdélníky stínů.
"Kapitáne?" promluvil Crombec. "Rád bych se ujal velení kterékoli části lodi, která bude pokračovat v letu."
Několik přítomných souhlasně zamumlalo. Crombec by evidentně nebyl jediný, kdo by se raději neskrýval, i kdyby se většina rozhodla následovat Quaila.
"Počkejte," řekla Pauraque. "Jakmile z někoho uděláme vábničku vybavenou informacemi o tom, co se stalo předtím, riskujeme, že se Schránkaři nakonec dozvědí všechno sami."
"To riziko jsme ochotni podstoupit," řekl ostře Quail.
"Žádné nebude," odvětil Crombec. "Máte moje slovo, že svou loď raději zničím, než bych riskoval, že padne do rukou Schránkařům."
"Merline?" zeptal se kapitán. "Rozumím tomu dobře, že jdeš s námi?"
"Samozřejmě," vytrhl se z ponurého zamyšlení. "Plně podporuji tvůj návrh… jak musím. Nepochybně budeme mít dost času na to, abychom se dokonale zamaskovali a zahladili po sobě stopy, než roj proletí kolem. Je tu jen jedna věc…"
Quail si podložil hlavu z boku rukou jako někdo, kdo nemá daleko k vyčerpání. "Ano?"
"Řekl jsi, že ta soustava není prakticky ničím zajímavá… jinak je tomu pouze díky přítomnosti Cesty?"
"Ne," připustil Quail. Jeho trpělivost začínala být osudově chatrná. "Ne… našlo se tam něco jiného - malá anomálie v poměru mezi hmotností a svítivostí té hvězdy. Pochybuji, že se jedná o něco, co by mělo velký význam. Podívej se na to z té lepší stránky, Merline. Budeš se moci zabývat bádáním, zatímco my ostatní se budeme věnovat nudnému maskování. A budeš mít své drahocenné syringy - nemluvě o těsné blízkosti Cesty. Budeš mít spoustu času na všechny experimenty, které tě napadnou. Věřím, že se i tobě podaří, aby ty dvě syringy vydržely dostatečně dlouho…"
Merlin znovu sklopil zrak k rukavici. Doufal, že hlášení, které obdržel předtím, bylo nějakým způsobem chybné, nebo ho oklamaly oči. Ale ani jedna varianta nebyla ta pravá.
"Bude lepší, když budeš počítat s jednou," řekl.

Nazí, spoutaní k sobě, Sayaca a Merlin jako by se vznášeli v prostoru a rozdmýchávali mezi sebou ohnisko lidského tepla. Okamžik, kdy stěny lodičky zmizely, měl Sayaku překvapit a ohromit. Pečlivě jej naplánoval. Jenže ona se místo toho začala třást, třebaže nebylo o nic chladněji než o chviličku předtím. Když jí přejel rukou po stehně, cítil, jak jí naskakuje husí kůže.
"Je to jenom trik," řekl. Její obličej měl zpola zabořený do své hrudi. "Zvenčí nás nikdo neuvidí."
"Síla a moudrost, Merline; najednou z toho jde hrozná zima, Merline. Připadám si tak malá a zranitelná, jako svíčka těsně před zhasnutím."
"Ale jsi se mnou."
"Tím se nic nemění, copak to nechápeš? Jsi jenom člověk, Merline - žádná božská ochranná síla."
Nechtělo se mu, ale obnovil stěny. Věděl, že ten okamžik už je stejně pryč. Hvězdy bylo vidět pořád, ale teď je poměrně zřetelně oddělovala ulita z průhledného metasafíru protkaná ovládací grafikou.
"Myslel jsem, že se ti to bude líbit," řekl. "Obzvlášť v takový den."
"Prostě jsem na to nebyla připravená, to je všechno." Její hlas přešel do smířlivého tónu. "Kde to vlastně je?"
Merlin vydal lodi další neslyšný příkaz, kterým jí nařídil, aby selektivně zdeformovala a zvětšila hvězdné pozadí, až se v ohnisku objeví předmět Sayačina zájmu. Uviděli sběroloď, která se rozděluje na dvě nestejné části jako hmyz prodělávající nějakou závěrečnou, neplánovanou metamorfózu. Od definitivního rozhodnutí využít Quailův plán uplynulo šest let. Ze Sayaky a Merlina se za tu dobu stali milenci; Quail dokonce zemřel.
Rozdělení by bylo bývalo krásné, kdyby v sázce nebylo tolik. Hvězdné hrdlo již neexistovalo. Jeho přestavba byla mamutím podnikem, který je tak či onak zaměstnal všechny. Většina jeho hmoty zůstala v té části, která bude pokračovat v relativistickém letu. Dostala jméno Modré hrdlo a kromě Crombeka a malého množství starších a podstarších, kteří se ho rozhodli následovat, nesla přibližně jednu třetinu hibernovaných spáčů. Není třeba říkat, že došlo na jisté diskuse o tom, zdá má Crombekovi připadnout většina zbraní, hlavně ze strany Pauraque… ale Merlin mu to upřít nedokázal.
Menší část pojmenovali Špaček. Byla to loď zkonstruovaná pouze pro jednu cestu: odsud do nové soustavy. Byla vybavena nadbytkem rychlých, adaptabilních meziplanetárních plavidel nutných pro průzkum nové soustavy a

nalezení nejlepších úkrytů. Snímky ukazovaly, že kolem nové hvězdy, které začali říkat Čipera, obíhá celkem šest planet. Pouze dvě byly významné: sežehnutá planeta bez atmosféry přibližně o stejné velikosti jako bájná Země, kterou pojmenovali Škvarek, a plynový obr, jemuž dali jméno Duch. Situace se jevila tak, že nejlepší místo pro ukrytí bude na jedné z těchto planet, na Škvarku nebo na Duchovi, ale žádné rozhodnutí zatím nepadlo. Sayaca se domnívala, že lepší volba je Škvarek, zatímco Pauraque hájila možnost, aby využili k ukrytí hustou atmosféru Ducha. Nakonec padne rozhodnutí a oni se zakopou, vybudují základnu a zamaskují všechny důkazy svých aktivit.
Schránkaři možná budou zvědaví a zpomalí, ale nenajdou nic.
"Tys u toho byl, ne?" řekla Sayaca. "Když se to rozhodlo."
Merlin přikývl. Vzpomněl si, jak mladá mu tenkrát připadala. Za posledních několik let zestárli všichni. "Všichni jsme si mysleli, že Quail zešílel… a pak jsme pochopili, že i šílený plán je to nejlepší, co máme. Samozřejmě až na Crombeka…"
Modré hrdlo se právě oddělovalo; jeho trysky dál vytrvale a čistě hořely a vracely se obloukem do noci kolem hlavní osy Cesty. Daleko vzadu - ale méně daleko než kdysi - se nacházel roj, který pokračoval v pronásledování Merlinových lidí.
"Ty si myslíš, že Crombekovi lidé zemřou, že?" řekl Sayaca.
"Kdybych si myslel, že má větší šanci, byl bych tam. Raději s jeho klikou než pod Pauraque."
"Taky jsem uvažovala, že bych šla s ním," řekla Sayaca. "Jeho argumenty zněly přesvědčivě. Myslí si, že u Čipery všichni zemřeme."
"A možná se to stane. Ale pořád si myslím, že naše šance jsou nepatrně vyšší."
"Nepatrně?"
"Něco se mi na našem cíli nelíbí, Sayako. Čipera nezapadá do našich modelů normálních hvězd. Vzhledem ke své velkosti je moc jasný a vydává příliš mnoho neutrin. Když se chceš někde schovat, neuděláš to u hvězdy, která vyčuhuje z davu."
"Změnilo by se něco, kdyby Quail pověřil velením tebe a ne Pauraque? Nebo kdyby ti Rada nezakázala zkoušky s poslední syringou?"
Možné to bylo, alespoň mu to tak připadalo. Po tom, co se tenkrát stalo, měl velké štěstí, že si vůbec udržel pozici staršího. Ztráta druhé syringy však nebyla tak vyložená katastrofa, jak se to jeho nepřátelé snažili prezentovat. Jistě, mechanismus katastrofálním způsobem narazil do Cesty, ale poprvé, kam paměť sahala, se zdálo, že syrinx v okamžicích před kolizí dělá něco jiného… cvrliká směrem k hranici kvantově gravitační variace. A Cesta začala reagovat; před syringou došlo ke zvláštní lokální změně topologie. Cesta se vrásnila, až na hranici vznikla prohlubeň, jako po odřezané větvi na kmeni stromu. V okamžiku, kdy syrinx narazila, se prohlubeň stále tvořila.
Co by se stalo, kdyby se tu srážku podařilo o chvíli oddálit? uvažoval Merlin. Mohla by se prohlubeň dokončit a otevřít vstup do Cesty?
"Myslím, že pro mě se tím nic nezměnilo."
"Prý jsi Quaila nenáviděl."
"Měl jsem důvody, proč ho nemít rád, Sayako. Já i můj bratr."
"Ale prý vás Quail zachránil z Hojnosti; zachránil vám život, zatímco všichni ostatní zemřeli."
"To je naprostá pravda."
"A za to jsi ho nenáviděl?"
"Měl nás tam nechat, Sayako. Ne; nedívej se na mě tak. Tys tam nebyla. Nemůžeš pochopit, jaké to bylo."
"Kdybych si promluvila s Gallinulem, třeba by k tomu řekl něco víc." Zlehka se od něho odtáhla. Ještě před několika minutami by to nic neznamenalo, ale teď byla nepatrná změna jejich prostorového vztahu velice výmluvná. "Prý jste stejní, ty a on. A jste si taky podobní. Ale té podoby není tolik, jak si lidé myslí."
Druhá část

"Určitě jsou tady tunely," prohlásila o roky později Sayaca.
Jejich kutr parkoval na planině bez atmosféry, nedaleko rovníku Škvarku, krčil se na lyžinách jako černá ryba vyplavená na pláž. Čipera stál téměř v zenitu - prudce zářící disk, který vrhal stíny podobné kalužím inkoustu, s okraji ostrými jako břitva. Merlin přešel na Sayačinu stranu kabiny, aby si prohlédl data, jež před sebe promítala, načrtnutá v hrubých obrysech. Když ucítil její vůni, měl chuť zabořit obličej do jejích vlasů, otočit její tvář k sobě a pak ji políbit, ale nebyl na to ten správný okamžik. Už nějakou dobu na to nebyl ten správný okamžik.
"Myslíš jeskyně?" zeptal se Merlin.
"Ne; tunely." Skoro se jí podařilo zamaskovat podráždění. "Vždycky jsem říkala, že tady budou. Teď už mi věříš?"
Již dřív se takové náznaky objevily, při průzkumu z oběžné dráhy v prvních měsících po příletu k hvězdě. Špaček vyslal průzkumné týmy na tucet slibných útočišť v celé soustavě, pověřené úkolem zhodnotiti výhody každého z nich, než padne definitivní rozhodnutí. Většina úsilí se soustředila na Škvarek a Ducha - na oběžnou dráhu kolem plynového obra dokonce umístili orbitální stanice - ale jiné týmy zkoumaly menší tělesa, dokonce i komety a asteroidy. Žádná možnost neměla být odmítnuta bez alespoň úvodní studie. Několik týmů se dokonce věnovalo extrémním nápadům, jako bylo ukrýt se v chromosféře hvězdy.
A přes to všechno mě pořád nechtějí pustit ke druhé syrinze, pomyslel si Merlin.
Ale Škvarek přinášel aspoň nějaké rozptýlení. Mapovací satelity byly navedeny na oběžnou dráhu kolem všech významných těles v soustavě a proměřily u každého gravitační pole. Data, převedená do hustotní mapy, naznačovala uvnitř Škvarku podivnou strukturu - hlubokou soustavu tunelů provrtávajících litosféru. Teď měli ještě lepší mapy, vytvořené na základě seismických dat. Se Škvarkem se každý měsíc srazil jeden nebo dva malé asteroidy. Jelikož neměl žádnou atmosféru, která by je zpomalila, narazily do povrchu rychlostí mnoha kilometrů za sekundu. Zvukové vlny z

těchto dopadů se šířily podkladní horninou a při cestě zónami s různou hustotou se ohýbaly do složitých vlnoploch. Nakonec znovu doputovaly na povrch, tisíce kilometrů daleko, ale přesné rozložení těchto časů, zachycených soustavou naslouchacích přístrojů, jimiž byl povrch posázen, záviselo na trase, kterou zvukové vlny absolvovaly. Teď i Merlin poznal, že tunely jsou s určitostí umělé.
"Kdo je podle tebe vyhloubil?"
"Odsud se to nedozvíme nikdy." Sayaca se zakabonila, jak se zamyslela nad něčím ve svých datech, a pak jako by alespoň pro teď rozmrzelost setřásla, aby si jí nekazila okamžik triumfu. "Ať to byl kdokoli, uklidil po sobě. Budeme muset dolů - vlézt do nich."
"Třeba najdeme místo, kde se dá ukrýt."
"Nebo zjistíme, že se tam už ukrývá někdo jiný." Sayaca se mu podívala do tváře. Měla naprosto vážný výraz.
"Třeba nám dovolí, abychom se tam schovali s nimi."
Otočila se zpátky ke své práci. "Nebo by možná byli raději, kdybychom je nechali na pokoji."

O několik měsíců později si Merlin na sobě zapnul ponořovací oblek. Ucítil slabé brnění kolem týlu, jak se oblek napíchl na jeho páteřní nervy. Zrak a pocit rovnováhy se zachvěly - nikdy si na ten smyslový šok úplně nezvykl - a pak se najednou znovu ocitl v simulovaném světě Paláce. Musel přiznat, že je to příjemné; mnohem lepší, než když vyzkoušel prostředí Gallinuleho hračky posledně.
"Máknul sis," řekl.
Gallinuleho obraz se usmál. "Prozatím to stačí. Počkej, až uvidíš západní křídlo."
Gallinule ho provedl bludištěm chodeb s vysokými stropy a barokními stěnami, které procházely od hladomorny na druhou stranu Paláce. Stoupali a klesali po točitých schodištích, přecházeli závrať vyvolávající vnitřní komnaty překlenuté elegantními oblouky kamenných mostů, s jemnými kamenickými detaily nasvícenými ohněm zapadajícího slunce. Skutečný Palác věčného soumraku byl zničen spolu se všemi známkami civilizace, když Hojnost sežehli Schránkaři. Tato simulace běžela na hlavní základně uvnitř Škvarku, ale Galllinule rozšířil její kopie po celé soustavě; všude, kde mohl potřebovat příhodné místo pro rozhovor.
"Všiml sis něčeho, co vypadá nepatřičně?" zeptal se Gallinule.
Merlin se rozhlédl, ale nenašel nic, co by odporovalo jeho vlastním vzpomínkám. Nepřekvapilo ho to. Tím, kdo z nich dvou měl smysl pro detail, byl vždycky Gallinule.
"Je to zatraceně dobré. Ale proč? A jak jsi to udělal?"
"Jako testovací zařízení. Na Hvězdném hrdle jsme pořádné simulační techniky nikdy nepotřebovali. Ale u Čipery závisí náš život na tom, že uděláme správná rozhodnutí. To znamená, že musíme být schopni nasimulovat každou hypotetickou situaci a vžít se do ní, jako by byla naprosto reálná."
Merlin souhlasil. Objev, že tunely ve Škvarku jsou umělého původu, projekt úkrytu nesmírně zkomplikoval. Vyhloubila je hypotetická lidská odštěpenecká skupina, kterou Sayaca překřtila na Kopáče. Nikdo o nich moc nevěděl. Určitě byli vyvinutější než kterákoli část Kohorty, ale i když jejich stroje - lemující tunely jako hustý tepenný cholesterol - působily nesmírně zvláštním dojmem, nebyly zvláštní zas tolik, aby se z toho dalo usuzovat, že je tam nainstalovali Stavitelé cest. A bylo celkem jasné, že za nimi jsou lidé: symboly byly v jazyce, o němž lingvisté prohlásili, že má prastaré vazby na Základ. Kopáči byli prostě jedna z tisíce kultur, které se vyhouply do výšin technické dovednosti, aniž zanechaly znatelnou stopu v historii lidstva.
"…v každém případě nikdo neví, jaké nemilé pasti na nás Kopáči nastražili," pokračoval Gallinule. "Díky simulacím se aspoň budeme moci připravit na ta zjevnější překvapení." Jeho mladý obraz pokrčil rameny. "Proto jsem rozjel intenzivní program na vzkříšení starých technik. Prozatím musíme nosit zvláštní oděvy, abychom dosáhli takové úrovně ponoření, ale zhruba za rok budeme schopni vstoupit do simulovaného prostředí stejně snadno, jako kdybychom prošli z jedné místnosti do druhé."
Došli na balkon na západní straně Paláce věčného soumraku. Merlin se vyklonil přes zábradlí, kam až se odvážil, a uviděl, jak dolní patra paláce spadají k bouřlivému moři hluboko pod nimi. Palác věčného soumraku kroužil kolem rovníku Hojnosti jednou za den, putoval s linií, která rozdělovala den a noc. Jeho pohyb působil, že slunce Hojnosti viselo na obloze na stejném místě: dvě třetiny jeho nafouklého kotouče byly již pohlceny mořem. Někde hluboko v kýlu skály, na níž se Palác vezl, spočíval pulsující mechanismus, který jednak udržoval konstrukci v letu - létala tak od nepaměti - a jednak vytvářel ochrannou bublinu, která ji držela v kapse nehybného vzduchu, navzdory nadzvukové rychlosti vůči zemi.
Merlinova rodina vlastnila palác třináct set let, od krátkého období temna, jímž Hojnost prošla. Rodina patřila k prvním, které znovuobjevily motorové létání, a pomocí křehkého letounu se dostala na kýl. Konkurenti se sice objevili, ale rodina si svůj poklad udržela po čtyřicet generací, přes další dvě období temna.
Větší válka však nakonec zasáhla i ji.
Nejdřív dorazila poškozená sběroloď Kohorty, prchající před rojem Schránkařů. Povědomí o reálné možnosti mezihvězdných letů na Hojnosti dosud mlhavě přetrvávalo, ale i tak se tito první návštěvníci setkali s podezřením a paranoiou. Pouze Merlinova rodina i přes pochybnosti rozhodla v jejich prospěch… a ani potom plně nedala na varování, když se jí ho dostalo. Oba bratři se proti vůli vládnoucí matky nechali přijmout na palubu sběrolodi a zasvětit do toho, co Kohorta obnáší. Vzdali se starých jmen pro nová, odpovídající zvyklostem posádky sběrolodi. Naučili se plynně mluvit Základem.
Po několika měsících se Merlin a Gallinule chystali vrátit domů jako vyslanci. Měli jednoduchý plán. Přesvědčí svou matku, že Hojnost je odsouzena k záhubě. Nebyl to zrovna snadný úkol, ale spolupráce ze strany jejich matky byla životně důležitá, pokud se něco mělo zachránit. Znamenalo by to nastolit mezi znesvářenými klikami na planetě mír,

který nepoznalo již mnoho generací. V hibernačních sálech sběrolodi bylo místo pro další spáče, ale jen pro několik set tisíc, což by znamenalo, že každá oblast by musela vybrat ty nejlepší ze svého středu. Nebylo by to snadné, ale bylo na to ještě několik let času.
"Stejně to nebude nic platné," prohlásila jejich matka. "Nikdo nám nebude naslouchat, ani kdybychom uvěřili všemu, co Quail říká."
"Musí."
"Ty to nechápeš?" řekla. "Ty se na mě díváš jako na svou matku, ale pro padesát milionů obyvatel Hojnosti jsem tyran."
"Oni to pochopí," namítl Merlin. Sám tomu věřil napůl.
Ale pak se stalo něco nepředstavitelného. Jeden menší prvek roje se připlížil mnohem blíž, než se očekávalo v těch nejhorších obavách, a byl zachycen teprve tehdy, kdy již byl v soustavě Hojnosti. Kapitán sběrolodi učinil jediné možné rozhodnutí - okamžitě opustit oběžnou dráhu a zamířit do mezihvězdného prostoru.
Merlin a Gallinule bojovali - žadonili - ale Quail jim nedovolil opustit loď. Řekli mu, že jim nezáleží na ničem jiném než na návratu domů. Pokud to znamenalo zemřít se všemi ostatními obyvateli Hojnosti, včetně jejich matky, budiž.
Quail je vyslechl, cítil s nimi, ale přesto odmítl. Řekl, že Kohorta má zájem nejenom o jejich geny, ale i o všechno ostatní, co jsou. O jejich příběhy. O jejich naděje a obavy. Mohlo se ukázat, že nejmenší střípek poznání, který v sobě nosí a sami jej považují za bezvýznamný, bude mít fantastický význam. Od doby, kdy našli jinou kapsu obývanou lidmi, uplynulo mnoho desítek let lodního času. Merlin a Gallinule byli jednoduše příliš cenní, než aby se jich Kohorta mohla vzdát.
I kdyby to znamenalo odepřít jim právo hrdinně zemřít.
A tak místo návratu sledovali na záběrech dálkových kamer Hvězdného hrdla, zprostředkovaných monitorovacími satelity rozesetými kolem Hojnosti, zánik Paláce věčného soumraku, zraněného zbraněmi, jaké nikdy předtím nepoznal, zbraněmi, jež bodaly hluboko do kýlu, na němž létal, a zničily mechanismy, které jej držely ve vzduchu. Zřítil se pomalu a zaryl se do kůry planety. Než se zastavil, zpustošený a nahnutý, zanechal po sobě strašlivou jizvu táhnoucí se přes polovinu jednoho sežehlého kontinentu.

A teď udělal Gallinule tohle.
"Když teď dokážeš tohle všechno…," řekl zadumaně Merlin. Úmyslně poznámku nedokončil, věděl, že bratr se na návnadu chytne.
"Jak jsem řekl, plné ponoření bude možné zhruba za rok. Pak budeme potřebovat lepší metody, abychom se vyrovnali s časovým zpožděním komunikace kolem Čipery. Nemůžeme dokonce ani vysílat signály, protože by je mohli zachytit Schránkaři, což nás omezuje na paprskovou komunikaci mezi předávacími uzly rozesetými po soustavě. Přesměrovávání občas způsobí významné zpoždění. Proto potřebujeme další simulaci. Kdyby se nám podařilo vytvořit imitace…"
Merlin ho zarazil. "Imitace?"
"Promiň. Starý výraz, který jsem vyhrabal z pokladnice. Další technika, kterou jsme na palubě Hvězdného hrdla zapomněli. Musíme být schopni vytvořit své přesvědčivé napodobeniny, realisticky reagující na celé spektrum pravděpodobných stimulů. Potom budeme moci být na dvou místech současně - nebo na tolika, na kolika budeme chtít být. Pak necháš splynout vzpomínky, které tvé imitace nashromáždily."
Merlin se nad tím zamyslel. Mnoho kultur, jež Kohorta znala, vyvinulo technologii, o níž Gallinule mluvil, takže pro něho tento koncept nebyl neznámý.
"Ale nebyly by to bytosti s vlastním vědomím, že ne?"
"Ne, to je ještě daleko. Imitace by byly jenom mimetický software, chytré karikatury. Kdyby dobře fungovaly, samozřejmě by vypadaly reálně. Později…"
"Uvažuješ o přidání vědomí?"
Gallinule se obezřetně rozhlédl. Byl to samozřejmě reflex - v tomto prostředí, které vytvořil, nemohl být nikdo, kdo by poslouchal - ale i tak to bylo výmluvné. "Bylo by to užitečné, kdybychom se mohli úplně nakopírovat do simulace - nejenom mimeze, ale zmapování neuron po neuronu - ukrýt se před Schránkaři by tak mohlo být mnohem jednodušší."
"Myslíš stát se programy bez těla? Promiň, ale to je jednoznačný případ léčby, kdy je lék horší než nemoc."
"V konečném výsledku by to nepůsobilo zdaleka tak hrůzně jako teď. Obzvlášť, když naše další možnosti ukrytí vypadají čím dál míň životaschopně."
Merlin mudrlantsky pokýval hlavou. "A ty bys určitě udělal všechno, co bude v tvé moci, aby tak vypadaly, že?"
Gallinule pokrčil rameny. "Jestli se ukáže, že tunely ve Škvarku jsou nejlepší místo k ukrytí, budiž. Ale je hloupé neprozkoumat jiné možnosti." Merlin se díval, jak jeho kloub na prstu sevřel kamenné zábradlí a prozradil napětí, jež se snažil nedat najevo hlasem.
"Jestli z toho uděláš předmět sporu," řekl pozorně Merlin, "raději počítej s tím, že se proti tobě postavím, bratr nebratr."
Gallinule vzal Merlina za rameno. "Ke konfrontaci nedojde. V okamžiku, kdy dojde na volbu, uvidíme správnou cestu my všichni… včetně tebe."
"Mně je už správná cesta jasná. A její součástí není stát se nějakými strukturami ve stroji."
"Dal bys přednost sebevraždě?"
"Samozřejmě že ne. Já mluvím o něčem nekonečně lepším, než je ukrývání." Upřeně se bratrovi podíval do tváře. "Ty máš na Radu větší vliv než já. Mohl bys je přesvědčit, aby mi dovolili prozkoumat syringu."
"Proč nepožádáš o totéž Sayaku?"
"Ty dobře víš proč. Už to mezi námi není stejné jak dřív. Kdybys… ale to nemá smysl." Merlin si sundal Gallinuleho

ruku z ramene. "I kdyby se tady stalo nevím co, na tvých plánech to vůbec nic nezmění."
"Ušetři mě farizejství, Merline. Ty přece nejsi vůbec jiný." Potom si povzdechl a zahleděl se na moře. "Jestli ti o to jde, dokážu ti, jak jsem oddaný věci. Víš, že Pauraque stále prověřuje možnost zřízení maskované základny v atmosféře Ducha?"
"Samozřejmě."
"Ale pravděpodobně nevíš, že naše automatické sondy nepracují v těch hloubkách moc dobře. Proto tam příští měsíc posíláme výzkumný tým. Bude to nebezpečné, ale Rada nám dala pravomoc. Víme, že tam dole něco je; něco, čemu nerozumíme. Musíme zjistit, co to je."
Merlin neslyšel, že by v Duchovi mělo být něco nečekaného, ale přesto předstíral, že o tom ví.
"Proč mi to povídáš?"
"Protože budu doprovázet Pauraque. Připravili jsme pro expedici dvojmístný kutr, dostatečně pancéřovaný, aby odolal tlaku tisíce atmosfér." Gallinule se odmlčel a luskl prsty směrem k moři. Na obloze se objevily obrovské plány lodi, ostře se rýsující proti temně modrému zenitu. Plán rotoval, až to působilo závrať. "Není to nijak technicky složité. Než tam poletíme, dala by se uzpůsobit další loď. Rád ti ty úpravy prozradím."
Merlin si plány prohlížel a ukládal si významné body do paměti.
"To je provokace, že?"
"Říkej tomu, jak chceš. Já jenom tvrdím, že o mojí oddanosti větší věci by neměly být pochybnosti." Znovu luskl prstem a přízračná loď z oblohy zmizela. "To, kde je tvoje místo, je něco úplně jiného."
Třetí část

Několik dní visel Duch před nimi; objemná koule pruhovaná jemnými rovníkovými mraky, kolem níž kroužily měsíce a prstence. Teď zabíral polovinu oblohy a k Merlinovi se vztahovala patra mračen, krémová a okrová cimburí tyčící se do výšky stovek kilometrů. Orbitální stanice se ho dotazovaly na účel jeho návštěvy, přestože jej musely znát. Jeho bratr a Pauraque byli již dole v mracích. Měl slabou odezvu ukazující polohu jejich lodě, jak se nořila do hlubin.
Starší u Škvarku byli rádi, že se ho zbaví, a tak je nemusel ani příliš přesvědčovat, aby mu dali vlastní loď. Upravil ji podle technických podmínek, které mu dal Gallinule, a doplnil několik vlastních opatrných vylepšení… a potom ji pojmenoval Tyran.
Trup skřípal a zpíval, jak se přetvarovával pro putování atmosférou. Navigační odezva zesílila. Merlin padal, prořezával se vrstvami mračen. Planeta neměla ostře vymezený povrch, ale v určitém okamžiku se atmosférický tlak přesně vyrovnal tlaku vzduchu uvnitř Tyrana. Pod touto hranicí tlak a teplota vytrvale stoupaly. Gravitace byla nepříjemná dvě gé, což se dalo víceméně snést; pokud zůstal sedět v křesle.
Metasafírový trup znovu zaskřípal, jak měnil tvar. Merlin sestoupil více než sto kilometrů pod hranici jedné atmosféry a venkovní tlak byl teď desetkrát vyšší. Nad padesáti atmosférami by trup byl odkázán na to, že jeho zborcení zabrání vnitřní zdroje energie. Merlin se snažil nemyslet na ten tlak, ale nedalo se ignorovat, jak venkovní světlo sláblo, utlumené masami atmosféry nad jeho hlavou. Dole pod ním byla tísnivá tma, jako by polovinu jeho zorného pole ovládlo jádro bouře, černé jako saze. Jenom občas prokmitl blesk, který krátce ozářil katedrály mraků pod ním na stovky kilometrů, do závratných hlubin.
Kdyby bylo víc času, pomyslel si, nasadili bychom ponorky, ne kosmické lodě…
Deprimující bylo jen pomyšlení, že má na takovém místě strávit nějaký čas. Ale v tom ohledu to mělo dokonalou logiku. Hustá atmosféra by snadno ukryla vznášející se základnu střední velikosti, zahladila by infračervené emise. Pravděpodobně by museli dobu ukrývání prospat, ale to nebylo žádné velké utrpení. Lepší než být desítky let vzhůru a pořád vědět, že za stěnami je drtivá síla, která se vás soustavně snaží rozmačkat na kaši.
Ale Gallinule řekl, že tam dole něco je. Něco, co by mohlo hovořit proti využití Ducha jako úkrytu.
Museli zjistit, co to je.
"Výstraha," oznámil Tyran. "Vnější tlak dosahuje třicet barů. Pravděpodobnost zborcení trupu v pěti minutách je nyní pětiprocentní."
Merlin výstražný systém vypnul. Nevěděl o úpravách, kterými zesílili pancéřování trupu, ale i tak to bylo znervózňující. Jenže Pauraque a Gallinule byli ještě níž a jejich navigační transpondér stále fungoval.
Jestli ho vyzývali, aby šel ještě hlouběji, byl ochoten to přijmout.
"Merline?" řekl hlas jeho bratra, sopránový díky ozvěnám z atmosférické interference. "Takže nakonec ses rozhodl, že se k nám přidáš. Vzal jsi s sebou Sayaku?"
"Jsem sám. Neviděl jsem, jak by mělo smysl ohrozit nás oba."
"Smůla. Ale doufám, že jsi udělal ty úpravy trupu, jinak bude tenhle rozhovor krátký."
"Stačí, když mi řekneš, co chceme tady dole najít. Zmínil ses o něčem nečekaném."
Teď se ozval hlas Paurague: "V atmosféře se pohybuje periodický tlakový jev, jako nějaká velice rychlá bouře. Nevíme, co to je. Dokud na to nepřijdeme, nemáme jistotu, že ukrytí uvnitř Ducha bude fungovat."
Merlin přikývl. Najednou pochopil Gallinuleho postoj. Jeho bratr by byl rád, kdyby vyšlo najevo, že se jedná o riskantní jev, aby jeho plán mohl triumfovat nad tím, který prosazovala Pauraque. Byl to zvláštní přístup, obzvlášť proto, že Pauraque a Gallinule prý teď byli milenci, ale v případě jeho bratra se nejednalo o nic neobvyklého.
"Jestli tomu dobře rozumím, máš hrubou představu, kdy můžeme čekat, že tu věc uvidíme."
"Poměrně dobrou," odpověděla Pauraque. "Přibliž se k nám a sleduj náš vektor. Jdeme hlouběji, takže si hlídej údaje o celistvosti trupu."
Jakoby na podtržení jejích slov, trup si vybral právě ten okamžik pro zaskřípání; vzápětí se rozezněl tucet poplašných hlásičů. Merlin se ušklíbl, umlčel hlásiče a popohnal Tyrana za druhou lodí.

Duch byl klasický plynový obr, třistakrát hmotnější než Škvarek. Většinu planety tvořil vodík v kovovém stavu, překrytý hlubokým oceánem vodíku, jenž byl pouze kapalný. Vrstvy oblačnosti, které působily tak nesmírným dojmem - a které planetě dávaly jemné barevné proužkování - byly stlačeny na hloubku pouhých několika set kilometrů. Nebyla to ani setina poloměru planety, přesto tyto studené, rozvrstvené mraky čpavku, vodíku a vody představovaly maximální hloubku, kam se lidé mohli vypravit. Pauraque se chtěla ukrýt v nejnižší vrstvě nad přechodovou zónou, kde atmosféra houstla v moře kapalného vodíku, pod krystalický závoj hydrogensulfidu amonného a zmrzlé vody.
Zahlédl před sebou záblesk trysek druhé lodi, ozařující pochmurné oblačné formace, kterými prolétala. Byla jen několik kilometrů před ním.
"Zmínila ses, že ten jev je periodický," řekl Merlin. "Co přesně jsi tím myslela?"
"Přesně to, co jsem řekla," odvětila Pauraque, teď již mnohem zřetelněji. "Tlaková vlna - nebo ohnisko - oběhne Ducha jednou za tři hodiny."
"To je mnohem rychleji než jakýkoli cyklon."
"Jistě." Mrazivá nechuť v jejím hlase byla nápadná. Neměla radost, že s ním vede civilní rozhovor. "Proto ten jev považujeme za dostatečně…"
"Mohlo by to být na oběžné dráze."
"Cože?"
Merlin si znovu zkontroloval údaje o trupu; sledoval, jak se tlaková horká místa plynule přelévají z bodu do bodu. Při vyjádření jemnými barevnými odstíny vypadaly jako difrakční obrazce na šupinách nějaké štíhlé tropické ryby.
"Řekl jsem, že by to mohlo být na oběžné dráze. Kdyby jeden z měsíců Ducha obíhal těsně nad vrstvou oblačnosti, jeden oblet by mu trval tři hodiny. Pro měsíc obíhající těsně pod vrstvou oblačnosti, kde jsme teď, by ten čas byl jen nepatrně kratší."
"Teď jsi vážně mimo," ozval se Gallinule. "Na oběžné dráze? Uvnitř planety?"
Merlin pokrčil rameny. Přemýšlel o tom už dřív a měl připravenou odpověď, ale chtěl, aby mu Gallinule věřil, že nad problémem hloubá teď, když se spolu baví. "Samozřejmě si nemyslím, že tam dole je měsíc. Ale něco, co je na oběžné dráze, by tam být mohlo."
"Jako například?" řekla Pauraque.
"Například černá díra. Malá - řekněme o hmotnosti desetiny Škvarku - s přibližně milimetrovým poloměrem pohlcování světla. Taková perturbace by se nám v gravitačním poli Ducha až doteď ztratila. Vůbec by atmosféru nepociťovala; alespoň ne v takových časových horizontech, o jaké nám jde. Ale atmosféru by to k ní při průletu stahovalo z oblasti stovek kilometrů kolem její dráhy. Nemohla by to být ta vaše anomálie?"
Než Pauraque odpověděla, rozhostilo se nepřející ticho.
"Přiznávám, že je to přinejmenším okrajově možné. Došli jsme víceméně ke stejnému závěru. Těžko říct, jak by se taková věc dostala do nitra Ducha, ale mohlo se to stát."
"Třeba ji tam někdo dal záměrně."
"To brzy zjistíme. Bouře každou chvíli skončí."
Měla pravdu. Ohnisko bouře - ať už to bylo cokoli - se pohybovalo rychlostí čtyřiceti kilometrů za sekundu vůči jádru Ducha, ale jelikož rovníkové oblačné vrstvy obíhaly planetu čtvrtinovou rychlostí, orientovanou stejně jako ohnisko, vůči atmosféře se bouře pohybovala rychlostí pouze třicet kilometrů za sekundu. Což bylo pořád dosti rychle.
Dal pokyn oknům kabiny, aby zesílila dostupné světlo, posbírala fotony zpoza hranice viditelného pásma a posunula je do optického. Najednou jako by těžké závoje někdo strhl; kaňony a průrvami v mracích, jimiž letěli, se rozlilo sluneční světlo. Oceán kapalného vodíku začínal jen několik desítek kilometrů pod nimi, pod přechodovou zónou, kde se atmosférické plyny postupně stávaly čím dál kapalnějšími. Tady dole bylo pořádně horko; tlaky se blížily stovce atmosfér. Nepříliš hluboko pod mořem by vyšplhaly do tisíců, při teplotách dost vysokých na to, aby se stroje začaly tavit.
A teď něco vyšplhalo nad západní obzor. Tyran začal vřískat na poplach; jeho tupé strojové vědomí chápalo, že nablízku je něco velice špatného a hrozivou rychlostí se to blíží. Ohnisko bouře do sebe za pohybu stahovalo mračna, divoce je vytrhovalo z formace. Merlinovým očím ten pohyb, připomněl něco z dětství: něco, co zahlédl, jak se to s rychlostí dravce pohybuje tropickými vodami Hojnosti; masu mrskajících se, svíjejících se chapadel.
"Jsme příliš vysoko," řekla Pauraque. "Slétnu níž. Chci být ohnisku mnohem blíž, až sem dorazí."
Dřív, než Merlin stačil něco namítnout, spatřil prudké výšlehy z trysek druhé lodě. Vystřelila pryč a ztratila se v mlžném klidu horní přechodové zóny. Přišlo mu to, jako když ryba klesá do nějakého temného oceánského příkopu, do benthické temnoty.
"Hlídejte si štít," řekl, když se svou lodí vyrazil za nimi.
"Tlak se pořád drží v bezpečných mezích," řekl Gallinule, i když oba věděli, že to, co teď projde jako bezpečné, neodpovídá obvyklému smyslu toho slova. "Jestli začnou vyskakovat nýty, zvednu to, věř mi."
"Tlak není to jediné, co mi dělá starosti. Jestli je v tom ohnisku černá díra, hmota nasávaná dovnitř bude vydávat spoustu záření gama."
"Zatím jsme si ničeho nevšimli. Třeba tok maskují mraky."
"To doufejte."
Merlin byl ve skafandru, měl na sobě vysokotlaký pohyblivý pancíř, který předtím nosil pouze při simulacích ve válečné škole. Ten pancíř představoval neocenitelnou technologii, starou mnoho kilolet; vyrobit něco takového teď bylo nad možnosti Kohorty. Doufal, že Gallinule a Pauraque jsou podobně opatrní. Kdyby trup povolil, skafandry by jim mohly dát ještě několik minut života, ale v blízkosti něčeho tak nepředvídatelného a chaotického jako miniaturní

černá díra se žádné velké odstínění radiace hledat nedalo.
"Merline?" promluvil Gallinule. "Ztratili jsme jeden mechanický uzel. K čertu s těmi improvizacemi. Jestli před ohniskem bude nějaká tlaková vlna, může se stát, že se začneme rozpadat."
"To nemůžete riskovat. Stáhněte se. Můžeme se vrátit při příštím průletu, za tři hodiny."
Merlin viděl, jak vypadají akreční disky, víry hmoty kolem neutronových hvězd a černých děr vzniklých zhroucením hvězd. To, co viděl v blízkosti ohniska této bouře, vypadalo velice podobně: točící se shluk mraků, ztýraných do duhových barev, jak do hry vstupovaly neobvyklé, proměnlivé chemické procesy. Byli tady tak hluboko v přechodové zóně, že stačily drobné změny tlaku, aby vzduch zkondenzoval do kapalného stavu. V ohnisku metal přemety blesk, poháněný statickými rozdíly v pohybujících se vzduchových masách. Merlin zkontroloval vzdálenost: bylo to už blízko, necelých dvě stě kilometrů.
A něco nebylo v pořádku.
Pauraquina loď klesala příliš rychle; unášelo ji to příliš blízko k jádru bouře. Byla teď nad ní, ale při takové rychlosti sestupu by se dostala do blízkosti ohniska, až sem dorazí.
"Při síle a moudrosti, řekl jsem ti, že se máte stáhnout, ne jít hlouběji!"
"Máme problém. Nemůžeme na zbývajících uzlech přetvarovat trup. Nemáme žádnou aerodynamickou regulaci."
Gallinuleho hlas byl klidný, ale Merlin věděl, že jeho bratr je vyděšený.
"Usměrni tah."
"Sakra, a co myslíš, že se snažím dělat?"
To nebylo dobré. Viděl, jak fialové plameny z trysek druhé lodi šlehají různými směry, ale Gallinule už nemohl udělat nic, čím by osudovému pádu zabránil. Merlin se zamyslel nad úpravami, které Gallinule doporučil. Pokud nepřidal nějaká tajná vylepšení, loď za deset nebo patnáct sekund imploduje. To nepůjde přežít.
"Poslouchej mě," řekl Merlin. "Musíte vyrovnat tlak s vnějškem, jinak trup imploduje."
"Tak ale ztratíme loď."
"Nehádej se a udělej to! Nemáte na záchranu víc než deset sekund."
Zavřel oči a doufal, že oba mají na sobě skafandry. Nebo by možná bylo lepší, kdyby je neměli. Při implozi trupu by smrt koneckonců přišla rychle. Stěny řítící se dovnitř by byly rychlejší než veškeré lidské nervové impulsy.
Na zvětšeném obrazu druhé lodě viděl, jak se na hřbetní linii otevřela řada nasávacích ventilů. Atmosféra hustá jako polévka určitě vtrhla dovnitř jako ocelová pěst. Třeba měli dost dobré skafandry, aby tomu šoku odolaly.
Doufal, že to tak je.
Plameny z trysek uhasly. Letová světla a fluoreskující znaky zhasly. V dalším okamžiku byl svědkem toho, jak se druhá loď rozpadla jako něco, co bylo vyrobené z gázy. Trosky ještě chvíli odolaly, než byly rozdrceny tak, že se staly prakticky neviditelnými.
A do atmosféry vypadly dvě lidské postavy v baňatých skafandrech. Rozlétly se každá jinam, jak je zachytily pomalé proudy, které přechodovou zónou probíhaly. Skafandry chvíli ještě měly tvar člověka, ale pak jejich krunýř plynule přešel do hladkého vejčitého tvaru, zachovávanému díky stejnému principu, jaký dosud chránil Merlinovu loď. Byli živí - byl o tom přesvědčen - ale pořád klesali; pořád byli těžší než vzduch, jehož místo zaujímali. Vypadalo to, že ten, který padá rychleji, mine bouři ve vzdálenosti, kterou Merlin považoval za bezpečnou. Druhý padne přímo do oka bouře.
Představil si ohnisko bouře, vroucí oko blýskavých paprsků gama, strašlivých gravitačních pnutí a prudkých tlakových vírů. Zatím je neviděl, ale mohl si být jist, že bude takové. Černá díra, byť jen malá, nebyla místem, u kterého by člověk měl pobývat.
"Poslední výstraha," oznámil Tyran, kterému se podařilo obejít zablokované pojistky. "Tlak na maximální bezpečné mezi. Každé další zvýšení…"
Rozhodl se.
Strhl naříkajícího Tyrana k osobě, jež mířila do oka. Jestli to vyjde, bude to těsné; pekelně těsné. Dokonce i rezervy, které do lodního trupu zabudoval, se ocitnou nebezpečně blízko kritické meze. Záměrný obrazec na okně kabiny se fixoval na první padající vejce. Vzdálenost: jedenáct kilometrů, klesá. Vypočítal přibližovací vektor a zjistil, že to bude ještě těsnější, než se obával. Ve chvíli, kdy dostane vajíčko na palubu, je oblouk povede přímo k oku. Sedm kilometrů, na to, aby dostal vajíčko přímo na palubu, nebude čas. Nejlepší, co mohl udělat, bylo otevřít dutinu v trupu a uzavřít je do ní. Horečně sdělil Tyranovi, co potřeboval; v okamžiku, kdy byl hotov, zbývaly ze vzdálenosti pouhé tři kilometry.
Cítil slabé, neexistující přibrzdění, jak Tyran srovnal rychlost s vajíčkem a zamířil na setkání. Vajíčko za sebou v pádu zanechávalo bublinovou stopu, důkaz přechodu v oceán. Někde na povrchu Tyrana se otevřela dutina, tvarovaná přesně tak, aby se do ní vajíčko vešlo. Prodrali se ženoucími se závoji mračen. Merlin věděl, že v několika okamžicích se ocitnou dost blízko, aby oko uviděl. Kilometr… šest set metrů. Tři sta.
Zachycení vajíčka provázel téměř neznatelný náraz. Trupové membrány sevřely úlovek a znovu se uzavřely. Ten, koho zachránil, byl teď ve stejném bezpečí jako Merlin.
Což skutečně znamenalo velice málo.
"Dávám podnět k okamžitému návratu. Bezprostřední nebezpečí zhroucení trupu. Bezprostřední nebezpečí prudkého tlakového přechodu."
Byl již za okem; možná jen dva nebo tři kilometry od nasávacího bodu černé díry. Čekal, že uvidí mraky stahované do zlověstného malého uzlu a mihotavý záblesk prudkého světla v srdci víru, ale nebylo tam nic, jen čistá obloha. Lokální gravitační deformace, ale zdaleka ne tak silná, jak čekal. Merlin se podíval na výstražné hlásiče radiace, ale neukazovaly nic neobvyklého.
Ani náznak záření gama.

Chtěl čas, aby o tom mohl přemýšlet, chtěl na to přijít, jak může být tak blízko černé díry a necítit žádné záření, ale jeho okamžitou pozornost vyžadovalo to, co se blížilo zdola. Kutálelo se tam druhé vajíčko; chvělo se, jako by to byla fata morgána. Tlak je deformoval, připravoval se je rozdrtit. A dole pod ním, pod přechodovou zónou, podřimovalo skutečné vodíkové moře. Druhé vajíčko se za několik sekund úplně ponoří do té nepředstavitelně husté tmy a bude po všem. Chvíli uvažoval, že by se spustil střemhlav. Spočítal si to a spatřil mrazivou pravdu.
Do moře by musel i on.
Merlin zadal Tyranovi příkazy a zavřel oči. Přestože byl v polstrovaném objetí svého skafandru, ostrý obrat, jak se loď otře o oceán, nebude ani tak příjemný. Pravděpodobně ztratí vědomí… Napadlo ho, že by to mohlo být poslední milosrdenství.
Nezřetelná hladina moře se objevila jako černá mlha.
Myšlenky se na okamžik vytratily a pak se lepkavě vrátily. Uviděl přes okna závoje mračen, k nimž šplhal. Pocit, že přežil, byl božský. Přesto něco hlasitě naříkalo. Uvědomil si, že je to loď. Zbavila se několika milimetrů trupu, aby zůstala neporušená. Modlil se, aby mu poškození neznemožnilo návrat domů.
"To druhé vajíčko…," promluvil Merlin. "Chytili jsme je?"
Tyran byl dost chytrý - tak akorát - aby pochopil, o čem mluví. "Obě vajíčka zachycena."
"Skvěle. Ukaž mi…"
Pomocníci přinesli do kabiny první vajíčko; hráli si s ním, dokud je nepřesvědčili, aby se vrátilo do lidského tvaru. Když obličejová oblast zprůhledněla, uviděl, že tím, koho toto vejce zachránilo, je jeho bratr, třebaže je evidentně v bezvědomí. Mrtvý však nebyl; Merlin to poznal podle svítících displejů na vajíčku. Dopřál si okamžik čistého, ničím nezkaleného štěstí. Zachránil Gallinuleho, ale nesobecky. Nevěděl, které z obou vajíček padá k oku. Dokonce ani nevěděl, jestli je to tohle. Že by vytáhl svého bratra z moře těsně předtím, než by ho oceán byl rozdrtil?
Pak ale uviděl druhé vajíčko. Bezmezně hloupé pomocníky nenapadlo nic lepšího, než je přinést do kabiny. Nesli je jako trofej; jako by to byla věc, při jejímž spatření zaplesá radostí. Bylo však sotva větší než kosmická přilba.
Čtvrtá část

"Myslím, že vím, co ji zabilo," řekla Sayaca.
Všichni tři souhlasili, že se setkají v Paláci věčného soumraku. Sayaca zařídila demonstraci, při níž vrhala na oblohu obrovské promítané útvary, které zručnými gesty dirigovala.
"Nebyla to černá díra, že?" řekl Gallinule.
"Ne." Vzala mu ruku do svých, aby mu prohrabávání těžkými vzpomínkami na smrt Pauraque ulehčila. Od té doby uplynuly měsíce, ale pro Gallinuleho to stále byl zdroj palčivé bolesti. Merlin ze strany přihlížel a mrzutě rozjímal o něžnosti, kterou Sayaca jeho bratrovi prokazuje. "Myslím si, že to bylo něco mnohem neobvyklejšího než černá díra. Mám vám to ukázat?"
Na obloze se zakroutila dvojitá šroubovice, svítící hadi na pozadí věčně růžového soumraku Hojnosti.
Sayaca pustila Gallinuleho ruku a zvedla prst. Šroubovice DNA narostla do božské velikosti, až i jednotlivé bázové páry byly tak obrovské, že je bylo vidět jako rozmazaná nakupení atomů, obrovitější než hory. Atomy však byly pouhým začátkem sestupu do světa nekonečně malého. Atomy se skládaly z ještě menších dílků - elektronů, protonů a neutronů, vázaných k sobě elektromagnetickými, slabými a silnými silami. I tyto elementární částice však obsahovaly hlubší úrovně struktury. Veškerá hmota ve vesmíru byla utkána z kvarků nebo leptonů: veškerou sílu zprostředkovávaly bosony.
Ani to nebyl konec.
V nejhlubší z hlubokých symetrií se fermiony - kvarky a leptony - a bosony - poslové síly - rozmazávaly v entitu jednoho druhu. Částice již pro ni nebylo to správné slovo. Zdálo se, že na té úplně nejelementárnější úrovni se všechno ve vesmíru scvrkává na smyčky zasazené do multidimenzionálního prostoru, vibrující s různými frekvencemi.
To, co vědci kdysi pojmenovali superstruny, řekla Sayaca.
Bylo to nepopsatelně elegantní a vysvětlovalo to zdánlivě všechno. Ale, jak Sayaca dodala, potíž teorie superstrun byla v tom, že bylo mimořádně obtížné ji otestovat. Bylo pravděpodobné, že teorie byla v lidských dějinách desetkrát nebo stokrát znovuobjevena a zavržena, při každém krátkém období osvícení. Stavitelé cesty určitě dospěli k nějaké definitivní moudrosti ohledně konečné povahy reality…, ale pokud se jim to podařilo, nezanechali tento verdikt v žádné podobě, o níž by se nyní vědělo. Proto byla z pohledu Sayaky teorie superstrun přinejmenším stejně životaschopná jako kterýkoli jiný model sloužící ke sjednocení elementárních částic a sil.
"Já ale nechápu, jak by nám to mohlo pomoci pochopit Pauraquinu bouři," poznamenal Merlin.
"Počkej," řekla imitace Sayaky. "Ještě jsem neskončila. Není jenom jeden typ superstruny, chápeš? A některé z těchto teorií se zvlášť zabývají předpovědí existence něčeho nazývaného stínová hmota. Není to totéž jako antihmota. Stínová hmota je ve všech ohledech stejná jako normální hmota, pouze je neviditelná a nehmotná. Objekty z normální a stínové hmoty se jednoduše prostupují, jako duchové. Působí na sebe pouze v jednom směru."
"Gravitace," řekl Merlin.
"Ano. Pokud jde o gravitaci, není mezi nimi žádný rozdíl."
"Co tedy vlastně říkáš? Že by s naším vesmírem měl koexistovat celý vesmír stvořený ze stínové hmoty?"
"Přesně tak." Pokračovala a vysvětlila jim, že podle všech náznaků je stínový vesmír stejně složitý jako normální a má přesně obdobné typy částic, atomy a chemii. Budou existovat stínové galaxie, stínové hvězdy a stínové planety, možná dokonce i stínový život.
Merlin se nad tím zamyslel. "Proč jsme zatím na nic takového nenarazili?"
"Oba typy jsou zřejmě v rovině galaxie ostře rozdělené. V okolí Čipery se toto rozdělení z nějakého důvodu narušilo.

Vypadá to, že v této soustavě je gravitačně vázána stínová hmota o hmotnosti poloviny slunce - z toho většina v jádru Čipery."
Merlin se pevněji chytil zábradlí. "Ještě mi řekni, že to dává odpověď na všechny naše hádanky, Sayako."
Sayaca jim vypověděla zbytek; připomněla Merlinovi, jak propátrávali vnitřek Škvarku zvukovými vlnami; každý sonický puls vytvořený dopadem meteoru; zvukové vlny sledované při průchodu Škvarkem a shromažďované sítí naslouchacích stanovišť roztroušených po celém povrchu. Právě tyto seismické mapy jako první osvětlily jemnou strukturu kopáčských tunelů. Sayaca se však - bezděčně - dozvěděla mnohem víc.
"Změřili jsme hmotnost Škvarku dvakrát. Poprvé, když jsme umístili na oběžnou dráhu své mapovací satelity. Tak jsme dostali jedno číslo. Seismická data nám měla dát druhý odhad, který bude souhlasit s tolerancí několika procent. Jenže podle seismických dat byly hmoty jen dvě třetiny množství, které mělo být ve srovnání s gravitačním odhadem hmotnosti." Sayačina imitace se odmlčela, možná proto, aby jim dala čas dopátrat se souvislosti samostatně. Když ani jeden z nich nepromluvil, dovolila si pokračovat. "Jestli je uvnitř Škvarku velký kus stínové hmoty, všechno se tím vysvětluje. Seismické vlny se šíří pouze normální hmotou, takže vůbec nevidí jednu třetinu složení Škvarku. Avšak gravitační charakteristika normální a stínové hmoty je totožná. Naše satelity cítily tah normální i stínové hmoty, tak jako jsme jej cítili my, když jsme se procházeli vnitřkem Škvarku."
"Dobrá," řekl. "Teď mi pověz něco o Čiperovi."
"Je to úplně stejně logické. Většina stínové hmoty v soustavě se musí nacházet uvnitř hvězdy. Polovina hmotnosti slunce by stačila, aby se stínový protějšek stal hvězdou se vším, co k tomu patří - aby spaloval vlastní stínový vodík na stínové hélium, vyzařoval stínové fotony a stínová neutrina, přičemž ani jedny nevidíme. Až na to, že by stejně jako Čipera představoval astrofyzikální anomálii - byl by příliš jasný a příliš malý na to, aby to dávalo smysl, protože jeho stavbu ovlivňuje přítomnost stejného množství normální hmoty z našeho vesmíru. Výsledek je ten, že obě hvězdy budou mít žhavější jádra, protože jaderné reakce se víc nadřou, aby udržely tíhu hvězdné atmosféry nad nimi."
Sayaca se domnívala, že obě poloviny Čipery - slunce z normální i stínové hmoty - byly kdysi prostorově oddělené, takže tvořily dvě hvězdy těsné binární soustavy. Jak řekla, bylo by to něco tak zvláštního, že by si toho nemohla nevšimnout žádná kultura, která by letěla kolem, neboť by to vypadalo, jako by viditelný protějšek Čipery byl chycen v orbitálním objetí s neviditelným partnerem, čímž by svou podivnost vyhlašoval do půlky galaxie. V následujících miliardách let se obě hvězdy ve svém kroužení přibližovaly, jak jejich orbitální pohyb tlumilo slapové tření, až splynuly a obsadily stejný prostorový objem. Těžko říct, kdo přijde po nás, uvažoval Merlin, ale nebudeme poslední, kdo se touto kosmickou záhadou zabývá.
"A teď mi řekni, jak to bylo s Pauraquinou bouří," vybídl ji. Při vzpomínce na rozdrcené záchranné vejce sebou škubl. Gallinule přikývl. "Pokračuj. Chci vědět, co ji zabilo."
Sayaca promluvila již ne tak klidně. "Musí to být další kus stínové hmoty - hmotnost přibližně velkého měsíce nahuštěná do objemu ne většího než několik desítek kilometrů. To, co ji zabilo, samozřejmě nebyla samotná stínová hmota. Pouze bouře, kterou při svém průchodu atmosférou vyvolává."
A dokonce ani to ne, pomyslel si Merlin. To, co ji zabilo, bylo jeho rozhodnutí; jeho přesvědčení, že je důležitější zachránit první vejce, to, které padalo do oka bouře. Když potom zjistil, že tam žádný zdroj záření gama nebyl, uvědomil si, že je mohl zachránit oba, kdyby zachránil nejdřív Pauraque.
"Aby to bylo tak hmotné a přitom tak malé…" Gallinule se odmlčel. "Měsíc to být nemůže, ne?"
Sayaca se odvrátila od západu slunce. "Ne. Není to měsíc. Ať je to cokoli, někdo to vyrobil. Myslím, že ne Schránkaři, ale někdo jiný. A myslím si, že musíme zjistit, o co jim tím šlo."

Merlin nervózně sledoval, jak starší zaplňují aulu, přicházejí nebo se jednoduše holograficky zjevují, jako kartonové figurky spuštěné do dětského divadélka. Sayaca si dala na čas, než se svým objevem seznámila zbytek expedice, ale nakonec se jejich trojici podařilo shromáždit dostatek dat, aby byli schopni vyvrátit každý argument. Když vyšlo najevo, že její zpráva bude důležitá, starší opustili potenciální úkryty, které prověřovali, a slétli se z celé soustavy. Několik jich dokonce poslalo své imitace, protože napodobeniny už byly natolik vyspělé, že se mnohé fyzické cesty staly zbytečnými.
Vyhlášení se mělo konat v aule největší orbitální stanice vznášející se nad vrcholky mraků Ducha. Severní pól planety bičovala aurorální bouře a vytvářela tak příhodně dramatickou kulisu. Merlin uvažoval, jestli Sayaca s touto podívanou nepočítala, když shromáždění plánovala.
"Fyziku superstrun příliš nerozebírej," pošeptal Gallinule Sayace do ucha. "Určitě je nechceš ztratit dřív, než začneš. Některé z těchhle relikvií nevědí, ani co je to kvark, natož vztah baryonů k entropii."
Gallinule udělal dobře, že Sayaku varoval. Bylo by v jejím stylu začít oznámení tím, že promítne na telestěnu les rovnic.
"Bez obav," odpověděla Sayaca. "Pojmu to přístupně a jednoduše. Přidám pár vtipů, abych je probudila."
Gallinule zůstal u šepotu. "Až si uvědomí, jaké to má důsledky, nebudou potřebovat probouzet. Jednoduché ukrytí teď nepřipadá v úvahu, když nám za zády sedí něco tak zvláštního jako Duchova anomálie. Až sem Schránkaři přiletí, určitě to začnou zkoumat. A určitě najdou úkryt, který vytvoříme, i kdybychom ho zamaskovali sebelíp."
"Když se zahrabeme dost hluboko, tak ne," namítl Merlin.
"Zapomeň na to. Teď už se ukrýt nemůžeme. Každopádně ne tak, jak se to plánovalo. Leda že…"
"Nemusíš mi nic říkat; byli bychom v absolutním bezpečí, kdybychom se mohli ukrýt jako struktury v paměti nějakého stroje?"
"Neříkej to s takovým odporem. Nevyvrátíš, že to má logiku. Byli bychom prakticky nezranitelní. Paměťová média mohou být fyzicky maličká a dají se uložit na mnoho míst. Schránkaři je nemůžou všechna najít."
"Rada může rozhodnout," promluvila Sayaca a zvedla ruku, aby je oba umlčela. "Nejdřív se podíváme, jak se k mému

objevu postaví."
"Byl to Pauraquin objev," řekl tiše Merlin.
"Na tom nesejde."
Sayaca od nich začala odcházet, vykročila přes aulu k pódiu, odkud měla shromáždění oslovit. Šla vzduchem, kráčela v mracích. Byl to samozřejmě trik: reálný pohled ven ze stanice se v důsledku rotace stavby neustále měnil, ale navozená iluze byla bezchybná.
"Pauraque možná objevila bouři," řekl Gallinule, "ale Sayaca ji interpretovala."
"Já jsem jí nechtěl žádné zásluhy upřít."
"Dobře."
Když teď vystoupila na pódium, lem jejích elektricky modrých šatů se vznášel nad mraky. Stála hrdě a rozhlížela se po lidech, kteří se tady shromáždili, aby vyslechli její řeč. Měla naprosto klidný a sebejistý výraz, ale Merlin si všiml, jak křečovitě svírá okraje pódia. Cítil, že pod slupkou ovládání je silně nervózní, neboť si uvědomuje, že toto je nejdůležitější okamžik v jejím životě; okamžik, kterým si získá reputaci mezi staršími a možná změní osud jich všech.
"Starší…," začala Sayaca. "Děkuji vám, že jste sem přišli. Doufám, že až dohovořím, budete mít pocit, že to pro vás nebyl ztracený čas." Natáhla ruku ke středu sálu, kde se objevil obraz Ducha. "Od okamžiku, kdy jsme tuto soustavu identifikovali jako jedinou naději, kde bychom se mohli skrýt, jsme byli nuceni přehlížet znepokojivé aspekty tohoto místa. Například anomální vztah mezi hmotností a svítivostí Čipery. Seismické nesrovnalosti ve Škvarku. Pauraquin jev hluboko v atmosféře Ducha. Teď přišel čas, abychom se s těmito záhadami vypořádali. Obávám se, že to, co vám řeknu, se vám možná nebude úplně líbit."
Slibný začátek, pomyslel si Merlin. Hovořila více než půl minuty, aniž použila jediný matematický výraz.
Sayaca začala mluvit znovu, ale náhle ji přerušil někdo jiný. "Sayako, je tu něco, co bychom měli prodiskutovat přednostně." Pozornost všech se přenesla na vyrušitele. Merlin okamžitě poznal, o koho se jedná: Weaver. Krutě pohledný mladík od doby, kdy ho Merlin poznal jako jednoho ze Sayačiny třídy, vyrostl z pubertální neobratnosti.
"O co se jedná?" zeptala se s velice nepatrným náznakem podezření v hlase.
"O určitou zprávu, kterou jsme právě dostali." Weaver se rozhlédl po sále. Bylo na něm vidět, jak si vychutnává okamžik ve světle reflektorů a zároveň se snaží zachovat náležitý dojem vážnosti. "V rámci běžné činnosti, monitorování roje, jenž se nachází před námi, jsme sledovali prostor podél Cesty. Také kousek stranou od linie Cesty - pro případ, že bychom něco našli. A také jsme sledovali Modré hrdlo."
Uplynulo již tak dlouho od chvíle, kdy to jméno naposledy někdo vyslovil, že Merlinovi chvíli trvalo, než si je zařadil. No ovšem: Modré hrdlo. Ta část původní lodi, se kterou Crombec letěl dál, zatímco oni se nahrnuli do Špačka a zpomalili kolem Čipery. Nešlo o to, že by někdo Crombeka nenáviděl, nebo ho a jeho stoupence chtěl vymazat z historie, prostě v nové soustavě našli víc než dost jiných věcí, na které se mohli soustředit.
"Pokračuj…," vyzvala ho Sayaca.
"Zaznamenali jsme záblesk. Maličký výron energie vzdálený světelné roky odsud, ale ve směru, o němž víme, že jím mířil Crombec. Myslím, že je dosti jasné, co to znamená. Narazili na Schránkaře, dokonce v mezihvězdném prostoru."
"Při síle a moudrosti," řekla Skihra, archivářka, která měla na starosti nejcennější datové pokladnice Kohorty. "Nemohli přežít."
Merlin zvýšil hlas nad nenadálý šum debaty. "Kdy jste to zjistili, Weavere?"
"Před několika dny."
"A čekali jste s oznámením až doteď?"
Weaver nervózně poposedl. Začínal se potit. "Vyskytly se pochybnosti o interpretaci. Nemohli jsme zprávu vypustit dřív, než jsme získali jistotu." Pak kývl hlavou směrem k Sayace. "Ty víš, jak to myslím, ne?"
Sayaca zavrtěla hlavou. "Věř mi, že vím přesně, jak to myslíš," řekla. Musela vědět, že jí ta chvíle již nepatří, že i kdyby znovu získala pozornost posluchačů, nebudou se již myšlenkami plně soustředit na to, co chce říct.
Zvládá to dobře, pomyslel si Merlin.
Ale bez ohledu na to, co našla v Duchovi, byla nová zpráva velice znepokojivá. Smrt Crombeka a jeho stoupenců mohla znamenat jedině to, že okolní vesmírný prostor je vyplněn aktivy Schránkařů mnohem hustěji, než se kdo odvažoval obávat. Zapomeňte na dva roje, o kterých se již ví; kolem mohly být desítky dalších, tiše číhajících jeden dva světelné roky od soustavy. A možná se z Crombekovy trajektorie dozvěděli dost, aby se dovtípili, že nedaleko musejí být další lidé. Netrvalo by dlouho, než dorazí.
Jeden ze starších přehlušil svým hlasem ostatní. "Je to velice závažné," řekl. "Ale nesmíme dopustit, aby to zastínilo zprávu, kterou pro nás má Sayaca." Netrpělivě na ni kývl. "Pokračuj, prosím."

O několik měsíců později byli Merlin a Gallinule sami v Paláci. Stáli na balkoně. Gallinule si pohrával s bílou myší, nechával ji přeběhnout po úzkém vršku zábradlí, načež ji zvedl a vrátil ji na začátek. Weaverovu škodolibou sabotáž nechali dávno za sebou, když vyšlo najevo že prakticky nenarušila dopad Sayačina oznámení. Dokonce i nejkonzervativnější starší teorii stínové hmoty přijali, třebaže přesná podstata toho, co stínová hmota představuje, zatím nebyla jasná.
Což však ani neznamenalo, že by Weaverova informace byla ignorována. Schránkaři již nebyli vzdálenou hrozbou, kterou dělila od Čipery desetiletí. Skutečnost, že se téměř jistě zaměřovali na soustavu, dodávala celému hledání úkrytu nádech apokalyptické stísněnosti. Prožívali konečnou etapu; přesvědčení, že ať teď podniknou cokoli, na výsledku se tím ve skutečnosti příliš nezmění.
Od posledního kontaktu s jinou lidskou frakcí, jiným prvkem Kohorty, uplynula již staletí, uvažoval Merlin. Klidně je možné, že žádní další lidé nikde v galaxii neexistují. Všechno, co zbývá, jsme my; poslední nika, kterou ještě Schránkaři

nesterilizovali. A přesto je možné, že za několik let budeme všichni mrtví.
"Skoro Sayace závidím," prohlásil Gallinule. "Je zase úplně pohlcená svou prací na Škvarku. Jako by ji už nikdy nic nemohlo vytrhnout. Ty snad takovou oddanost neobdivuješ?"
"Ona si myslí, že ve Škvarku najde něco, co nás všechny zachrání."
"Aspoň je pořád optimistka. Nebo je zoufalá; přijde na to, ze které strany se na to podíváš. Mimochodem, mám tě pozdravovat."
Merlin se kousl do jazyka. "Díky."
Gallinule se právě vrátil ze Škvarku; byla to jeho třetí a nejdelší cesta tam od chvíle, kdy Sayaca opustila Ducha. Jakmile byla teorie stínové hmoty přijata, Sayaca neviděla důvod, proč tam zůstávat. O tuto linii výzkumu se mohli postarat jiní nadaní lidé a ona se mohla vrátit ke svým milovaným tunelům. Merlin ji tam jednou navštívil, ale přijetí, které mu připravila, se dalo v nejlepším případě označit jako srdečné. Už se tam nevrátil.
"Jak to myslíš?" zeptal se Gallinule.
Daleko nad mořem se vznášelo zpodobnění toho, co se skrývalo uvnitř Ducha, jak nyní věděli. Byl to nejostřejší pohled, jaký se zatím Merlinovi naskytl, vyčištěný roji automatických satelitů pro gravitační mapování, jež pluly v atmosféře. Na Merlina to působilo jako koule omotaná hustými, větvícími se obvody. Čím blíž se dívali a čím ostřejší bylo jejich ohnisko, tím víc obvodů se objevovalo, v čím dál drobnějším měřítku až po současné limitující rozlišení zhruba deseti metrů. Všechno, co bylo menší, bylo jednoduše rozmazané. To, co viděli, však stačilo. Již před měsíci měli pravdu: nejednalo se o něco přirozeného. A nebyla to ani přesná koule: rozlišení bylo dost vysoké, aby poznali, že ta věc má kapkovitý tvar, přičemž špičatý konec směřuje víceméně rovnoběžně s hladinou oceánu tekutého vodíku.
"Myslím, že mě to děsí," přiznal Merlin. "Myslím, že to ukazuje, že horší místo pro úkryt jsme si nikdy nemohli vybrat."
"V tom případě musíme přijmout moje řešení," řekl Gallinule. "Stát se softwarem. Dá se to totiž udělat. Za několik měsíců budeme mít techniku na to, abychom se mohli naskenovat." Znovu zvedl myš. "Vidíš toho drobečka? Byla první. Naskenoval jsem ji před několika dny."
Merlin se na myš zadíval.
"Je to doopravdy ona," pokračoval Gallinule. "Ne jenom projekce reálné myši do prostředí Paláce, dokonce ani přesvědčivá napodobenina. Zkus ji rozříznout a zjistíš, že všechno je tam, kde bys to čekal. Jenom teď existuje tady, ale její chování se nijak nezměnilo."
"Co se stalo s opravdovou myší, Gallinule?"
Gallinule pokrčil rameny. "Samozřejmě zemřela. Skenovací procedura má zatím bohužel dosti ničivé důsledky."
"Takže tvůj plán na naši záchranu má malý háček. Abychom se dostali do toho tvého stroje, museli bychom zemřít. Je to tak?"
"Když to neuděláme, zemřeme stejně. Není moc o čem debatovat, nemyslíš?"
"Když to postavíš takto, tak ne. Mohli bychom samozřejmě experimentovat s poslední syringou a najít lepší způsob úniku, ale obávám se, že tak velkého imaginativního skoku není nikdo schopen."
"Samozřejmě kromě tebe."
Dlouho byli zticha. Merlin hleděl na moře. Palácová realita mu připadala úplně pevná. Nemyslel si, že by myši připadala méně reálná. A stejné to mohlo být se všemi, kdyby Gallinule prosadil svou: přebývali by v prostředí, které se jim líbí, dokud by hrozba ze strany Schránkařů nepominula. Mohli by ten čas přeskočit, pokud by chtěli, nebo jej strávit zkoumáním spousty simulovaných světů. Potíž byla v tom, jestli by se našlo něco, co by je přilákalo zpět do reálného světa, až by nebezpečí zmizelo. Dali by si vůbec práci s tím, aby vzpomínali, co bylo předtím? Už jen Palác byl dosti vábivý; Merlinovi občas dělalo potíže jej opustit. Bylo to jako dveře do mládí.
"Gallinule…," začal Merlin. "Vždycky jsem se tě chtěl zeptat na jednu věc o Paláci. Udělal jsi jej natolik reálný, jak je lidsky možné. Žádný detail není tam, kde by neměl být. Tolik se to podobá tomu, co si pamatuji, že se mi občas chce brečet. Ale něco mi chybí. Někdo, abych byl přesný. Vždycky, když jsme tady byli - myslím v opravdovém Paláci - byla tady vždycky také ona."
Gallinule na něho chvíli zíral s výrazem, který se podobal zděšení. "To se mě ptáš, jestli mě někdy nenapadlo nasimulovat matku?"
"Neříkej mi, že jsi na to vůbec nepomyslel. Vím, že jsi to mohl udělat taky."
"Bylo by to jako parodie."
Merlin přikývl. "Já vím. Ale to neznamená, že bys o tom nemohl přemýšlet."
Gallinule pomalu a smutně zavrtěl hlavou, jako by jej bratrova domněnka nekonečně zklamala. V tichu, jež se rozhostilo, Merlin hleděl na těleso ze stínové hmoty visící nad mořem. Myslel na to, že i kdyby se teď stalo cokoli, mezi ním a Gallinulem už to nikdy nebude stejné jako dřív. Nešlo jednoduše o to, že věděl, že Gallinule ve věci jejich matky lže. Gallinule by se ji pokusil rekonstruovat: cokoli jiného by byl neprominutelný kaz na bratrově posedlosti detaily. Ne; tím, co se ve skutečnosti postavilo mezi ně, byla Sayaca. Merlin věděl, že jsou teď s Gallinulem milenci, přesto o této věci s bratrem nikdy nemluvil. Čas plynul a teď to vypadalo, že citlivý způsob, jak téma přinést na přetřes, neexistuje. Jednoduše to tam bylo, nevyhnutelné jako vědomí, že za nepříliš dlouhou dobu pravděpodobně všichni zemřou. Nedalo se s tím nic dělat, a tak nemělo žádný smysl o tom diskutovat. Zároveň si však uvědomil něco jiného: něco, co mu hlodalo hluboko v mysli od chvíle, kdy se objevily úplně první mapy anomálie.
"Roztáhni měřítko," vyzval bratra. "Hodně odjeď."
Gallinule se na něho beze slova podíval, přesto ho ale poslechl. Anomálie se scvrkla tak, že ji prakticky nebylo vidět.
"Teď mi ukaž polohu anomálie v soustavě. Polohy všech planet aby byly přesně takové, jaké jsou nyní."
Oblohu vyplnilo obrovské, svítící planetárium: soustředné kružnice s Čiperou uprostřed a uzlovými body planet.
"Teď protáhni vektor s počátkem v anomálii rovnoběžně s podélnou osou anomálie. Udělej jej tak dlouhý, jak bude

třeba."
"O co ti jde?" zeptal se Gallinule. Veškeré nepřátelství z něho rázem bylo pryč.
"O to, že anomálie není nic jiného než šipka, která směřuje naši pozornost k tomu, co je doopravdy důležité. Buď tak hodný a udělej to."
Z Ducha vyrazila přímka - anomálie byla v tomto měřítku bezvýznamná - a projela soustavou směrem k Čiperovi a vnitřním planetám.
Procházela přímo Škvarkem.
Pátá část

"Chtěla jsem, aby ses to dozvěděl jako první," řekla Sayaca. Její imitace stála královsky v jeho komnatách jako monarcha z hracích karet. "Zachytili jsme signály vycházející z nitra planety. Gravitační signály - přesně takové, jaké bychom očekávali, kdyby nás chtěl někdo ze stínového vesmíru kontaktovat."
"Jak to dělají? Tedy, jak dostávají signál k nám?"
"Dá se to udělat jenom jedním způsobem: musíš rychle pohybovat velkými hmotami, vytvářet vysokofrekvenční vlnění v časoprostoru. Myslím, že používají černé díry: miniaturní, jako to, o čem sis původně myslel, že jsme našli v Duchovi. Nasycené a uvedené do oscilace, aby vydávaly gravitační vlny s amplitudovou modulací."
Merlin pokrčil rameny. "Takže to vlastně tenkrát nebyl tak hloupý nápad."
Sayaca se tolerantně usmála. "Stále nevíme, jak je vytvářejí a jak jimi manipulují. Ale to teď není důležité. Důležité je, že ta zpráva je evidentně určená nám. Začala, až když jsme pronikli do hlubších vrstev Škvarku. Netušíme, kdo jsou, ale nějakým způsobem je to upozornilo na naši přítomnost."
Merlin proti své vůli pokrčil rameny. "Je pravděpodobné, že by ty signály zachytili i Schránkaři?"
"Řekla bych, že velice pravděpodobné - pokud nepřestanou, než sem přiletí. Proto jsem se tak usilovně pustila do dešifrování signálu."
"A podařilo se ti to?"
Sayaca přikývla. "Identifikovali jsme v gravitačním signálu opakující se struktury; blok dat, který stínoví lidé vysílají znovu a znovu. V tomto bloku dat byly dva druhy bitů - silný gravitační puls a slabší, jako jednička a nula v binárním zápisu. Počet bitů v signálu se rovnal součinu tří prvočísel - určitě ne náhodnému - a tak jsme data vynesli podél tří os a vytvořili trojrozměrný obraz." Sayaca se odmlčela a zvedla dlaň. Ve vzduchu se objevilo něco, co vypadalo jako trojrozměrný obdélníkový útvar, holý, s úzkými boky. Pomalu rotoval a ukazoval publiku svou prázdnost.
"Nevypadá to jako něco zvláštního," řekl Merlin.
"To je tím, že vnější vrstvu toho objektu tvoří samé jedničky, Vlastně jen maličkou část jejího objemu tvoří vůbec nějaké nuly. Odstraním jedničky a ukážu pouze nulové hodnoty…"
Měla smysl pro dramatický efekt: najednou jako by povrch kazety tvořili vzájemně propletení ptáci, na okamžik znehybnělí ve formaci, než se rozletěli do milionu směrů. To, co mu ukazovala, najednou dávalo mnohem větší smysl. Bylo to jako klubko volně zauzleného provázku. Mapa tunelů v kůře Škvarku, sahajících hlouběji k jádru, než si jejich mapy troufly naznačovat. Pět nebo šest set kilometrů do litosféry.
"Ale není to nic, co bychom nakonec nezjistili sami…," řekl Merlin.
"Ne; já myslím, že je." Sayaca zvětšovala obraz tak dlouho, až mu ukázala dolní konec jednoho určitého tunelu. Končil téměř kulovou komorou. "Všechny ostatní chodby končí náhle, dokonce i ty, které ve vyšších úrovních odbočují z této. Ale evidentně nasměrovali naši pozornost k této komoře. To musí mít nějaký význam."
"Ty myslíš, že tam něco je, že?"
"To brzy zjistíme. V době, kdy na tebe tato imitace promluví, budeme s Gallinulem už skoro v komnatě. Drž nám palce, prosím tě. Nevím, co tam najdeme, ale věřím, že to změní naši situaci."
"K lepšímu, nebo k horšímu?"
Imitace se usmála. "Asi budeme muset počkat, abychom to zjistili, ne?"

Konec, pomyslel si znovu Merlin. Cítil to ve vzduchu: tiché zoufalství. Dálkové senzory roztroušené po soustavě zaznamenaly první slabé náznaky neutrinových emisí, jejichž původcem by mohlo být plavidlo Schránkařů, které se kradmo přesouvá z mezihvězdného prostoru k Čiperovi. A hlavní roje z obou stran Cesty nezmizely.
Jeden nebo dva lidé již podstoupili Gallinuleho smrtelný skenovací proces, rozhodli se raději jít před smečkou než čekat na závěrečný úprk. Jejich struktury byly momentálně zmrazené, ale Gallinuleho přívrženci se chystali v nejbližší době vytvořit simulované prostředí, které by naskenovaní mohli obývat. Pak je určitě budou následovat další. Ale mnoho jich nebude. Merlin nebyl sám, komu se představa, že by se pro přežití musel vzdát těla, silně příčila. Některé ceny byly prostě příliš vysoké; prostě příliš cizí.
Kdybychom to udělali, říkal si, dostali bychom se na půl cesty, abychom se sami stali Schránkaři.
Co mohl udělat, aby zachránil sebe, když záchrana ostatních nepřicházela v úvahu? Uvažoval, že by ukradl syringu. Zatím se nedověděl dost, aby ji uměl bezpečně používat, ale věděl, že od toho není daleko. Syrinx však byla přísně střežena; byla pod trvalým dohledem Rady. Merlin požádal Gallinuleho a Sayaku, aby ostatní přesvědčili, ale třebaže možná měli potřebný vliv, jeho přáním nevyhověli.
A teď se Sayaca vrátila ze Škvarku a přivezla zprávy. Znovu svolala shromáždění, ale tentokrát ji o efekt nikdo nepřipraví. Obzvlášť proto, že s sebou někoho přivezla.

Byla to imitace ženy; její věk byl neurčitý, ale bylo znát, že vychází z přibližně stejného genetického základu jako všichni přítomní. Na to se nedalo spoléhat: od období Rozkvětu se objevilo mnoho odštěpeneckých skupin lidstva, jež

připadaly těm, kteří zůstali věrní starému fenotypu, zrůdně cizí. Kdyby se však tato žena převlékla, udělala si jiný makeup a účes, mohla by mezi nimi chodit, aniž by přitahovala zvláštní pozornost. Zvláštní byla snad jedině svou krásou: její obličej a postoj v sobě měly jakýsi nedefinovatelný poklid, který působil skoro až nadpřirozeně.
Než promluvila, její tvář měla naprosto vyrovnaný výraz.
"Jmenuji se Halvorsenová," řekla. "Je to staré jméno, archaické dokonce už v mé době… Nemám ponětí, jak bude vašim uším znít, anebo jestli vůbec rozumíte něčemu z toho, co říkám. Zaznamenáme verze této zprávy ve více než tisíci jazycích, ve všech, které máme v aktuální lingvistické databázi, a budeme doufat, že nějaký vzdálený poutník pozná něco, co mu bude užitečné, ať to bude cokoli."
Merlin zvedl ruku. "Zastav… zastav ji. Můžeš to udělat?"
Sayaca přikývla a nechala Halvorsenovou znehybnět s ústy dokořán.
"Co je to?" otázal se Merlin.
"Jenom záznam. Spustili jsme ji, když jsme vešli do komory. Nebylo těžké ji přeložit. Věděli jsme již, že Kopáči používali něco, z čeho se později vyvine Základ, a tak jsme jenom doufali, že některá nahrávka bude v jazyce, který budeme mít v záznamech."
"A byla?"
"Tedy, žádná zpráva nebyla v jazyce, který bychom znali ucházejícím způsobem. Ale tři byly v jazycích, o kterých jsme měli útržkovité znalosti, takže se nám při využití všech tří vodítek podařilo sestavit tuto verzi. Několik děr samozřejmě stále zůstává, ale nemyslím si, že přijdeme o něco důležitého."
"V to doufej. Dobrá, nech ji - ať je to kdokoli - pokračovat."
Halvorsenová znovu ožila. "Dovolte mi, abych řekla něco o své minulosti," řekla. "Možná vám to pomůže zařadit si časově dobu, kdy byla tato nahrávka pořízena. Mí předkové pocházeli ze Země. Vaši rovněž - pokud jste vůbec lidé - ale já jsem se dokonce setkala s osobou, která se tam narodila, byť to byly jedny z jejích nejstarších vzpomínek; něco tak slabého a mrňavého jako obraz pozorovaný špatným koncem dalekohledu. Pamatovala dobu před Rozkvětem; před obrovskou migrací do Orionova ramene. Létali jsme sběroloděmi deset tisíc let a drželi se rychlosti světla. Pak přišly války. Strašné války. Dalších deset tisíc let jsme se skrývali, dokud v naší části Galaxie znovu nezavládl klid. Sledovali jsme vzestup a pád mnoha kultur a dozvěděli jsme se od nich, co se dozvědět dalo. S těmi, které působily nejméně nepřátelsky, jsme obchodovali. Pak přišli Stavitelé cesty a prodloužili svou dopravní sít do naší části vesmíru. I pro nás byli jako bohové, třebaže jsme si některé jejich zázraky přivlastnili a přizpůsobili je pro vlastní použití. Po tisících let pečlivého studia jsme přišli na to, jak vyrábět syringy a používat Síť." Odmlčela se. "Měli jsme jméno i pro sebe: Pozorovatelé."
Příběh Halvorsenové pokračoval. Řekla jim, jak se jejich flotilami rozšířil virus, který nenápadně rozrušil jejich nejstarší datové dědictví. V době, kdy se na poškození přišlo, byly již všechny jejich hvězdné mapy k ničemu. Již nevěděli, kde je Země. Zpočátku se zdálo, že ta ztráta má jen minimální význam, ale jak šel čas a oni přicházeli do styku s více a více kulturami, ukázalo se, že záznamy Pozorovatelů byly pravděpodobně poslední, které vydržely tak dlouho nepoškozené.
"A právě tenkrát zemřela, nejstarší z nás. Myslím, že do té doby si hýčkala aspoň nějakou naději, že se vrátíme na Zemi. Když pochopila, že se to nikdy nestane, neviděla již žádný důvod, proč žít dál."
Proto se ocitli v dlouhém období temna. Stavitelé cesty zmizeli; galaxií se teď potuloval nekontrolovaný teror. Nájezdníci měli spadeno na technickou moudrost, kterou Pozorovatelé za dlouhá tisíciletí získali. Pozorovatelé prchali, pronásledovaní přes světelné roky hodně podobným způsobem jako nyní Kohorta, štvaní od jedné hvězdy k druhé. Také, stejně jako Kohorta, objevili Čiperu. Zkoumali ho; snažili se pochopit anomálie soustavy; doufali, že pochopení jim dá novou moc nad jejich nepřáteli. Vyhloubili soustavu tunelů ve Škvarku a vytvořili stroje, jimiž byla obestavěná koncová komora. Také zaznamenali signály ze stínového vesmíru, ale rozšifrování obsahu zpráv se ukázalo být mnohem obtížnější.
"Byli to mimozemšťané," řekla Halvorsenová. "Opravdoví mimozemšťané: automatické zprávy, jež tam o půl miliardy let dřív zanechala skupina tvorů, kteří přešli do stínového vesmíru. Prchali před požárem, který mělo rozpoutat splynutí páru neutronových hvězd vzdálených pouze několik set světelných let. Zanechali pokyny, jak je možné se k nim přidat. Naučili jsme se vytvářet stejné vysokofrekvenční gravitační vlny, které použili oni pro signalizaci nám. Potom jsme se naučili zakódovat se do těchto vlnových paketů, abychom mohli posílat biologické informace z jednoho vesmíru do druhého. Mimozemšťané byli sice již dávno pryč, ale zanechali mechanismy, které se o nás měly postarat a uspokojit naše potřeby, až se znovu složíme na druhé straně."
"Ale Nájezdníci jsou už dávno pryč," namítl Merlin. "Naše nejstarší záznamy se o nich sotva zmiňují. Proč se Halvorsenová a její lidé nevrátili sem?"
"Nepotřebovali to," odvětila Sayaca. "My máme sklon vidět stínový vesmír jako studené, přízračné místo, ale když se do něj člověk přetransformuje, vypadá prakticky jako náš vesmír - obloha posetá zářivými hvězdami, kolem nichž obíhají teplé planety. Nachystané, aby je někdo osídlil. V galaxii, kterou si již rozdělily tisíce starších frakcí, byli lidé Halvorsenové opozdilými hráči. Ale stínový vesmír byl panenským teritoriem. Již se nemuseli vyhýbat mocnějším ani schovávat před klany banditů. Nikdo jiný tam nebyl."
"Kromě mimozemšťanů… těch -" Merlin zamrkal. "Jak je to nazvala?"
Sayaca se odmlčela, než odpověděla. "Nijak. Ale oni jim říkali…" Opět krátké zaváhání. "Stínové loutky. A byli pryč již dlouho. Zanechali mechanismy, jež měly pomoci všem budoucím kulturám, které by chtěly přechod uskutečnit, ale po nich samotných nezůstala ani stopa. Možná se odstěhovali a osídlili nějakou odlehlou součást stínové galaxie, nebo se možná vrátili do našeho vesmíru, když hrozba splynutí pominula."
"Lidé Halvorsenové těm tvorům věřili?"
"Co jiného jim zbývalo? Neměli mnoho jiných možností než my. Nájezdníci je ohrožovali stejně jako nás Schránkaři."

Ve vyprávění pokračovala Halvorsenová. "A tak jsme přešli. Zaznamenali jsme obrovský rozmach; rozšířili jsme lidskou přítomnost na druhé straně na tucet soustav v blízkém okolí. Cestování mezi hvězdami je tam obtížné, protože tam není Síť, ale společenské modely, které jsme v době před Nájezdníky získali, nám udělaly dobrou službu. V době vzniku této nahrávky jsme měli za sebou tisíce let v míru. Je pravděpodobné, že další tisíce uplynou, než se dostane k vám. Jestli jsme se s vámi pokusili komunikovat gravitačně, můžete si být jisti, že ještě žijeme. Tou dobou vás již budeme mít prostudované automatickými systémy, které jsme zanechali ve funkčním stavu na Škvarku. Dozvíme se od nich, že jste v podstatě mírumilovní; že jsme připraveni vás přivítat." Hlas Halvorsenové se změnil. "To je tedy naše pozvání. Otevřeli jsme vám bránu; poskytli prostředky, aby informace mohly přejít do stínového vesmíru. Abyste udělali další krok, musíte podstoupit nejtěžší oběť. Musíte se vzdát těla; podrobit se skenovacím technologiím, které jste si vypracovali. My jsme to kdysi udělali a víme, že je to těžké, ale lehčí než smrt. My jsme měli volbu jasnou. Ve vašem případě situace nemůže být tak odlišná." Halvorsenová se odmlčela a pokorně natáhla ruku. "Nemějte strach. Následujte nás. Již dlouho čekáme na vaši společnost."
Potom se uklonila a záznam se zastavil.
Merlin cítil, jak sálem proběhla téměř hmatatelná vlna úlevy, třebaže nikdo nebyl tak nedůstojný, aby to na sobě dal znát. Vzedmutí naděje po tolika měsících, kdy hleděli do tváře zapomnění. Cesta k přežití, která byla jiná než Gallinuleho cesta k bezduché nesmrtelnosti v paměti počítače. Třebaže také znamenala zemřít… ale byla by to jen pomíjivá smrt, jak řekla Halvorsenová. Na druhé straně na ně čekal jiný svět těla, do něhož se všichni znovu narodí.
Vlastně jakási zaslíbená zem. Bylo by velice obtížné odolat, obzvlášť až dorazí Schránkaři. Merlin však pouze upřeně zíral na ženu jménem Halvorsenová. Byl přesvědčený, že zná pravdu a že Sayaca na určité úrovni chce, aby ji znal.
Že lže.

Tyran padal do prázdna přibližně ve směru Cesty. Když Merlin usoudil, že je v bezpečné vzdálenosti od Škvarku, vydal příkaz, který měl odpálit dvacet novamin uložených v nejnižší komoře. Podíval se na planetu pod sebou. Nezdálo se, že by se něco dělo; žádný záblesk z ústí kopáčské soustavy tunelů. Třeba novaminy zneškodnil nějaký záhadný ochranný systém.
Potom uviděl údaje ze seismických přístrojů, které Sayaca kdysi spustila na povrch - jako by před půlkou života. Skoro zapomněl, že existují - ale teď se díval, jak každý registruje salvu zvukových vln, které dosáhly povrchu. O několik okamžiků později přišel mnohem delší, hlubší signál - nekonečné burácení hroutících se tunelů, jako když padá lavina. Některé úseky tunelů nepochybně zůstanou neporušené, ale přechod mezi nimi by byl obtížný. Ale on ještě neskončil. Nejdřív nasměroval rakety na ústí tunelů a zavalil je; potom použil menší množství munice na zničení Sayačiných seismických přístrojů, potřísnil povrch nukleárními výbuchy.
Nesměl tady zůstat žádný důkaz o lidské přítomnosti; nic, z čeho by Schránkaři mohli poznat, co se stalo.
Všichni už byli pryč; přešli do stínového vesmíru. Sayaca, Gallinule, všichni ostatní. Všichni, které znal; podrobili se rychlé, čisté smrti Gallinuleho skenovací aparaturou. Biologické struktury se zakódovaly do gravitačních signálů a přenesly se do světa stínové hmoty.
Samozřejmě až na Merlina.
"Jak jsi to poznal?" zeptala se ho Sayaca hned poté, co ukončila prezentaci zprávy Halvorsenové.
Byli fyzicky sami, poprvé po několika měsících. "Protože jsi chtěla, abych to poznal, Sayako. Nebylo to tak? Ostatní jsi potřebovala oklamat, ale chtěla jsi, abych já znal pravdu. A vyšlo to. Uhodl jsem to. A musím uznat, že jste s Gallinulem odvedli velice důkladnou práci."
"Zajímá tě, kolik z toho byla pravda?"
"Čekám, že mi to stejně řekneš."
Sayaca si povzdechla. "Víc, než bys pravděpodobně čekal. Skutečně jsme zachytili signály ze stínového vesmíru, přesně jak jsem řekla."
"Jenom ne takové, jaké jsi nám popsala."
"Ne… ne." Odmlčela se. "Byly mnohem cizejší. Především bylo nesmírně těžké rozluštit je. Ale dokázali jsme to a obsah sdělení víceméně odpovídal tomu, co jsem řekla Radě: mapa nitra Škvarku, která nás dovedla hlouběji. Tam jsme narazili na další zprávy. Tou dobou jsme již byli v jejich překladu zběhlejší. Netrvalo dlouho, než jsme přišli na to, že se jedná o instrukce, jak přejít do stínového vesmíru."
"Ale žádná Halvorsenová nikdy neexistovala."
Sayaca zavrtěla hlavou. "Halvorsenovou vymyslel Gallinule. Věděli jsme, že přechod je jediná naděje, která nám zbývá, ale nikdo by do toho nechtěl jít, kdybychom nedokázali, aby to celé znělo jaksi… stravitelněji. Ti mimozemšťané byli prostě příliš cizí; bylo to až šokující, když jsme začali chápat jejich povahu. Ne vyloženě nepřátelští, dokonce ani nevlídní… ale znepokojivě cizí. Jako z nočních můr. Proto jsme vymysleli lidskou historku. Gallinule vytvořil Halvorsenovou a společně jsme vyrobili tolik falešných důkazů, aby nikdo nepochybnil její realitu. Vymysleli jsme jí uvěřitelnou historii a pak jsme ji naroubovali na opravdovou."
"Myslíš tu pasáž o útěku mimozemšťanů před splynutím neutronových hvězd?"
"To byla naprostá pravda. Ale oni byli jediní, kdo tak kdy prošel. Žádní lidé je nikdy nenásledovali."
"Co Kopáči?"
"Našli tunely, důkladně je prozkoumali, ale zdá se, že signály nikdy nezachytili. Ale pomohli nám; bez nich by bylo mnohem těžší dosáhnout toho, aby historka Halvorsenové zněla přesvědčivě." Odmlčela se. Byla nadšená jako malé dítě. "My budeme první, Merline. Není to svým způsobem vzrušující?"
"Pro tebe možná ano. Ale ty jsi odjakživa hleděla do prázdna, Sayako. Pro všechny ostatní bude ta představa nevýslovně mrazivá."

"Proto se nemohli dozvědět pravdu. Jinak by na přechod nepřistoupili."
"Já vím. A nepochybuji o tom, že ses zachovala správně. Je to koneckonců otázka přežití, ne?"
"Nakonec se pravdu dozvědí," řekla Sayaca. "Až všichni přejdeme. Nevím, co potom bude s Gallinulem a se mnou. Buď se nám budou klanět, nebo nás budou nenávidět. Asi si na to budeme muset počkat, ale tuším, že to spíš bude ta druhá možnost."
"Na druhé straně budou vědět, že jsme měli odvahu postavit se k pravdě čelem a skrýt ji před ostatními, když jste věděli, že je třeba ji skrýt. Má to v sobě určitou šlechetnost, Sayako."
"To, co jsme udělali, bylo pro dobro Kohorty. Ty to chápeš, ne?"
"Nikdy jsem si nic jiného nemyslel. Což ovšem neznamená, že půjdu s vámi."
Nepatrně otevřela ústa. "Nic tady na tebe nečeká, Merline. Zemřeš, když nepůjdeš za námi. Nemiluju tě už tak jako kdysi, ale pořád mi na tobě záleží."
"Proč jsi mě potom nechala poznat pravdu?"
"Nikdy jsem neřekla, že jsem něco takového udělala. To muselo být Gallinuleho dílo." Odmlčela se. "Co to vlastně bylo?"
"Halvorsenová," řekl Merlin. "Byla vytvořena z ničeho; člověk, který nikdy nežil. Tys taky odvedla dobrou práci. Ale ona v sobě měla něco, co jsem už viděl. Něco tak povědomého, že jsem si toho nejdřív nevšiml. Pak jsem to samozřejmě poznal."
"Co?"
"Gallinule ji udělal podle naší matky. Vždycky jsem měl podezření, že se snaží vytvořit její simulaci, ale on to popíral. To byla další lež. Halvorsenová to dokazuje."
"Pak tedy chtěl, aby ses to dověděl ty. Jako jeho bratr."
Merlin přikývl. "Asi ano."
"Půjdeš tedy s námi?"
Již byl rozhodnutý, ale ponechal dlouhou pauzu, než jí odpověděl. "Ne, Sayako. Prostě to není můj styl. Vím, že je jen minimální šance, že se mi podaří syringu aktivovat, ale raději utíkám, než bych se schovával. Myslím, že do toho rizika půjdu."
"Ale Rada ti syringu nesvěří, Merline. I poté, co přejdeme, ji zabezpečí tady. Obklopí ji pomocníky, kteří tě zabijí, když ji zkusíš ukrást. Budou chtít, aby byla nedotčená, až se vrátíme ze stínového vesmíru."
"Já vím."
"Tak proč… počkej, už tomu rozumím." Když se na něho podívala teď, veškerá empatie byla pryč, zato bylo vidět trochu pohrdání, jež patřilo ke staré Sayace. "Ty nás chceš vydírat, že? Pohrozit, že to řekneš Radě, když ti syringu neopatříme."
"Tos řekla ty, ne já."
"Gallinule a já nemáme takový vliv, Merline."
"Tak se ho snažte získat. Nechci zas tolik, ne? Malý projev vaší vděčnosti za moje mlčení. Určitě něco vymyslíte."
Merlin se odmlčel. "Byla by koneckonců škoda to teď všechno pokazit. Vždyť i historka Halvorsenové působila tak přesvědčivě. Málem jsem jí sám uvěřil."
"Jsi starý, vypočítavý mizera." Ale řekla to s pousmáním. Obdivovala ho a zároveň se jí hnusil.
"Najděte způsob, jak to udělat, Sayaco. Já vím, že to dokážete. Och, a ještě jedna věc."
"Jaká?"
"Dávej mi na bratra pozor, prosím tě. Možná není tak geniální jako já, ale je ze stejného těsta. Na druhé straně budete potřebovat lidi, jako je on."
"Hodil by ses nám i ty, Merline."
"Asi ano, ale já mám jiné úkoly. Třeba takovou maličkost - najít rozhodující zbraň proti Schránkařům. Já ji totiž najdu, tomu věř. I kdyby mi to mělo trvat zbytek života. Doufám, že se jednou vrátíte a uvidíte, jak jsem to dokázal."
Sayaca pokývala hlavou, ale neodpověděla. Oba věděli, že není třeba říkat další slova.
A jak čekal, Sayaca a Gallinule si poradili. Teď ji měl s sebou, seděla v kovové zádržné konstrukci uvnitř Tyrana; nezajímavý, matně černý kužel, jenž skrýval tajemství, jak překonat světelné roky za několik nadechnutí subjektivního času. Nevěděl přesně, jak se jim podařilo Radu přesvědčit, aby ji uvolnila. Bylo docela pravděpodobné, že se vůbec žádné přesvědčování nekonalo, jenom lest. Ostatně, jeden černý kužel může vypadat úplně jako jiný.
Toto však byla pravá syrinx, poslední, kterou měli.
Byla nepředstavitelně vzácná a on chtěl udělat vše, co bude v jeho silách, aby v následujících týdnech odhalil její tajemství. Snaha získat vstup do dopravního systému Stavitelů cesty stála již nesčetné miliony životů a bylo docela možné, že Merlinův bude jednoduše jen další z nich. Ale nemuselo to tak dopadnout. Byl teď sám; možná víc než kterýkoli člověk před ním, a bylo možné, že jeho úsilí vyjde nadarmo, ale místo zoufalství pociťoval chladnou, čistou euforii. Jako by měl úkol, úmorně těžký, ale také vůli dokončit jej.
Někde za ním začala syrinx přist.